Ludas Matyi

1945 KARÁCSONY
ÜNNEPI KETTŐS SZÁM
ÁRA 3000 P.
KÜLFÖLDÖN 4000 P.

Karácsonyi vers

Írta: Heltai Jenő

A szeretet nagy ünnepén,
Amikor minden csupa fény,
Amikor minden csupa pompa,
Csillog a cifra karácsonyfa,
Mikor az angyal szárnya lebben,
S nagynak, kicsinynek gyönyörül,
Szép békesség van a szívekben
Amikor gazdag és szegény örül,
A szeretet nagy ünnepén,
Mikor megujul a remény,
Testvér a földön minden ember
Megérti egymást türelemmel
És megbocsátja egymás vétkeit,
A dús a kolduson segít,
Mikor kunyhóra, palotára
Fehéren száll a béke árnya
A szeretet nagy ünnepén,
Amikor annyi költemény
Szavalja ékes mondatokban,
Hogy ellágyulni ok mi sok van,
Mikor mindenki boldogan
Családi körbe vágtat sőt rohan,
Mikor mindeki egyetért,
Mindenki egyért, egy mindenkiért,
A szeretet nagy ünnepén...

Tovább miért is füzzem én?
Mikor az angyal szá nya lebben,
Sok-sok minden van a szivekben,
K[illegible]g, irigy[illegible]g, gyülölet, de mennyi!
Csak szeretet nincs egy szemernyi.
De mindegy! Minden csupa pompa,
Csillog a cifra karácsonyfa,
Telizsufolva minden ág,
Lóg rajta sok dísz, olcsó drágaság...
Hány ember sóhajt most nagyot:
„Bár X. Y. lógna ott
A karácsonyi dísz helyén..."
A szeretet nagy ünnepén.

Karácsonyi számunkat írták és rajzolták:

Aranyos Gusztáv	ifj. Hont Ferenc	Szakmáry László
Békeffi István	Kaján Tibor	Szegő Gizi
Bodó Béla	Kertész Endre	Szép Ernő
Byssz Róbert	Király Dezső	Szür-Szabó József
Csorna Béla	Királyhegyi Pál	Tabi László
Farkas Lujza	Kondor László	Török János
Feleki Klára	Márai Sándor	Vasi
Gábor Andor	Palásti László	Vasvári Anna
Gergely Miklós	Pályi Jenő	Zerkovitz Béla
Gerő Sándor	Pártos Jenő	Zilahy Lajos
Heltai Jenő	Sándor Károly	Zsolt Béla
Hidvéghy Ferenc	Shwott Lajos	

A címlap Szür-Szabó József rajzolóművész munkája. Az 1001 éjszakát Szegő Gizi, Ludas Matyi karácsonyfáját pedig Pályi Jenő, Sándor Károly és Szür-Szabó József rajzolták.

A közbiztonság áldozatai

Pregováczéknál látogatóban van Malvin néni, aki *nem* a család kedvence. Pregovácz, hogy távozásra bírja, úgy beszélgetés közben megjegyzi:

— *Ja igaz... hallom, hogy a Lajos sógornőjét tejnap este kirabolták. Későn járt az utcán...*

— *Szent Ég!* — sikolt fel erre Malvin néni — *gyerekek, akkor itt maradok reggelig...*

Nemkivánatos vendég

Fekete angyal: — Ne fáradjon, jó kollégám, itt ezzel nem élnek.

A 7 legjellemzőbb vicce

— Tudja, hogy ennek a Schwarcznak őskeresztény felesége van?

— Nekem mondja!? A legszerencsésebb házasság! Tavaly az asszony igazolta a Schwarczot, idén a Schwarcz igazolta az asszonyt.

— Dehát akkor miért akarnak jövőre elválni?

— Bíznak a demokráciában.

Márai Sándor: Tüzijáték

...A szomszédban a kisleánynak születésnapja volt, tortával, habos kávéval, lampionokkal, mert a falu végén akad még ilyen csoda. A hatást — nem annyira az ennivalók, mint a lampion hatását — nem tudom leírni: Jani és Ági könyörögnek, hozzanak nekik is a városból lampiont.

Két belvárosi üzletben érdeklődöm, bátortalanul, kaphatok-e lampiont? Négy hónappal az ostrom után ez a kérdés különösen hat. A segéd idegenkedve bámul reám. Lampion nincs. Egy harmadik üzletben mikor elhangzik kérdésem, kínos csend támad, majd felkel a pénztárfülkéből egy pápaszemes, idősebb ember — a tulajdonos —, gyanakodva közeledik, pápaszemét feltolja homlokára, így szemlél. „Nem Márai író úr...?" — „De igen" — felelem. — „Ja" — mondja megkönnyebbülten és visszamegy a ketrecbe, mint aki mindent megértett. Lampion itt nincs. De adnak egy címet.

A ház, az üzlet sértetlen. Kisérteties üzlet. A városban, melynek kilóg a bele, a lyukas házak között, ahol mindenki élelmiszer után szalad, egy üzlet, ahol nem változott semmi: a fölösleget árulják itt, a varázsosat és mesébevalót. A polcokon, a falakon szerpentin, lampion-sorok, mint az idő fölött torz és kisérteties valósággá változott... A falon álarcok lógnak, mint egy néger varázsló kunyhójában: az emberevő, a törzsfőnök, a főpap, a néger, a kínai, a mikulás... Két öreg ember senyved e különös szaküzletben, láthatóan éheznek. Az asszony a kasszában ül, a férfi érkeztemre izgatott munkába kezd a polcok között. Óhajom felvillanyozza az öregeket. Ki vesz manapság lampiont?... Most, örök optimizmussal, remélik, hogy megjött az első fecske, az emberiség végre észbekapott, lampiont és szerpentint kezd vásárolni. Kapok lampiont, görbét, hosszúkásat, harmonikásat, amennyit csak akarok. *„Zeig ihm die Konfettis"* — mondja a süket öreg a pénztárfülkéből; németül mondja, nyilván, hogy ne értsem. A férfi reszkető kezekkel kínálja öregeket. Ki vesz manapság lampiont?... — kérdi könyörgő hangon. — „Van béka, rakéta, görögtűz..." Az ajánlat mélyen meghat. Sajnálkozva felelem, hogy az idők még kissé zavarosak, nem tanácsos a Duna mellett, a falu végén, tüzijátékos esteket rendezni; félreérthetnék... „Kérem" — mondja izgatottan —, „azelőtt ilyenkor szezonunk volt. Most, mintha elvágták volna, uram" — mondja szomorúan.

Négy hónappal az ostrom után mondja ezt, a szakember rezignált vállovonásával, aki tudja, hogy kontár, szakmán kívüli versenytársak a közelmultban olyan tüzijátékot rendeztek, melynek élm[illegible] miért, miért nem? — hosszú ide[illegible] a közönség.

Mikor lesz már rend?

— Uram, három nap alatt teljesen tönkrementem... Az egykéz áldozata vagyok...

— Hát az egykéz még ma is kisért?

— Hajjaj! Három napig römiztem tízezerpengős alapon. Folyton a Kacsirek osztott nekem. Szörnyű egy kéz...

Szomorú kilátás

— Mit szól hozzá, ezentúl hetenkint egyszer kukoricalisztet kapunk!

— Ugyan kérem... Ez csak olyan mézesmadzag...

Egyszerű

— Az öcsém Budán lakik. Én Pesten. Azelőtt 25 perc alatt sétáltam el hozzá.

— És most?

— Most 15 perc alatt. Tudniillik 10 percig tartott az út a hídon és most nincs híd.

Vajszivű ember

— *Ez a Vaczulek három évig volt a front első vonalában s most egy csirkét nem tud levágni...*

— *Így elpuhult?*

— *Nem. Nem telik neki csirkére.*

[illegible]

…: Gábor Andor

…olj, dalolj! mindegy ki hallja szód',
Jelen kortárs-e, vagy késő utód?

Erőt, hitet zengő versekbe véss,
Mindegy, hogy hallgatód sok vagy kevés.

Dalold a nótád' és meséd' meséld,
S hogy meddig tart az életed, ne kérdd.

Ha elmondtad a Szót, mit szólni kell,
A nevedet már nem temetik el.

S ha eltünik neved, a szavad él,
S amig lesz lázadó, visszhangja kél.

Visszhangja kél, hevít új szíveket
S új harcra híva-hív új híveket.

S az új világ, azzal, hogy létrejött,
Zászlót hajt elmult emléked előtt.

Nincs elveszett dal, nincs elhullt ige,
Költő, dalolj jövők mezőibe.

Költő, dalold a friss-zenéjü dalt,
Örök csatát és örök diadalt.

Dalolj, dalolj, mindegy ki hallja szód',
Idők méhén fogan már hallgatód.

Dalolj. Számodra nincs más feladat:
Dalold holnappá mai magadat.

A BEJGLI

DIÓS ÉS MÁKOS MELLÉKLETÜNK

Elmúlt az az idő,

amikor még februárban is a karácsonyi mákosbeigli maradványait kellett ennünk, mert a vendégek csak a dióst ették. Elmúlt az az idő, amikor [illegible]san forgat[illegible] [illegible]zánkban a [illegible]glit, mert ugy éreztük, hogy valahol a töltelék között dióhéj rejtőzik. Az a világ elmúlt, amikor szenvednünk kellett az emberi önzés láttán, nevezetesen azon, hogy mindenki a beigli közepéből vesz, s nekünk, akik szerénységből félreálltunk, csak a két [illegible]ége jutott, a tölteléknélküli, pillanatok alatt törmelékké omló vége. Óh, átkozott beigli-végek, akik összetörtetek az ember kezében s leestetek a frissen beeresztett padlóra, hogy ott zsírfoltot hagyjatok, s kínos helyzetbe hozzátok a vendéget… Az a világ már elmúlt, amikor az ember nem tudta kipiszkálni a mákot a fogai közül! Elmúlt az az idő, amikor az ember két hét multán már csak a beigli belsejét tudta megenni, s izgatottan keresett rejtekhelyet a kemény héjának, amit a kutya sem evett szívesen január közepén.

Jövel hát, kukoricamálé, te nemes, őszinte, aranylón sárgálló főúri sütemény, jer hát, kukoricamálé, a te daliás lepényszerűségeddel. Tebenned nincs töltelék, te nem hagysz zsírfoltot, neked nincsen héjad!

Mutassák csak azt a beiglit?

Tilos a bejgli a perifériákon!

A közellátási miniszter pótrendelete

A közellátási miniszter legújabb rendeletében szabályozza, hogy kik süthetnek karácsonyi bejglit és kik nem.

Beiglit süthetnek mindazok, akik a hozzávaló liszttel, cukorral, vajjal, dióval, mákkal, tojással rendelkeznek. Mindazok számára, akik a fent elsorolt kellékekkel nem rendelkeznek, a bejglisütés szigorúan tilos. Aki a rendeletet megszegi, az művész.

A tisztifőorvos jelentés[illegible]

A székesfőváros közegészségügyi helyzete nem valami rózsás. Az influenzás megbetegedések száma emelkedést mutat, a fagyások száma az augusztusi átlaghoz képest ijesztően emelkedett. Üdítő színfolt a tisztifőorvos jelentésében, hogy a bejglimérgezés veszélye az idén nem fenyeget.

HIREK

Blőd Kázmér tegnap kiment a Garay-térre, hogy mindenképpen megszerzi a beiglisütéshez szükséges holmikat. Napoleon-aranyat azonban nem tudott venni, s így idén a beigliről lemondott.

Rubens „A beigli" című festménye a Szépművészeti Múzeum I. emeletének 3. szobájában van elhelyezve. Karácsony két napján megtekinthető, díjtalanul.

Találós kérdés

Karácsonyra süti a háziasszony, sárga, édes, és nagyon drága. Mi az?

(Fejjel lefelé:) Fők.

Semmiségi panasz

Endre László: Mit gondol a Népbíróság? Azért mert 600.000 ember halála a lelkünkön szárad, nekünk hármunknak egy mikrofon is elég?! Hát ez a demokrácia?

Uj formula

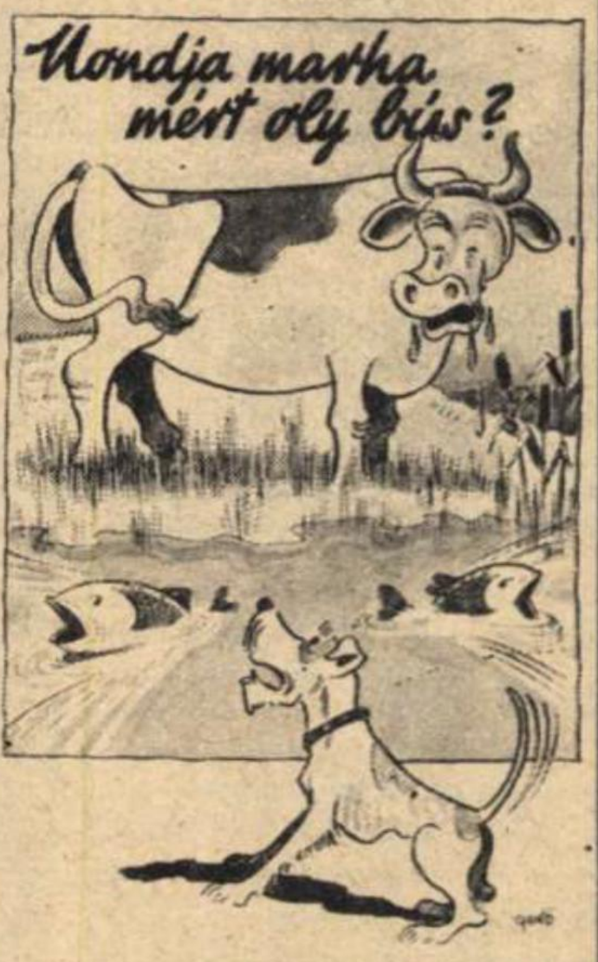

A Kelemen-család vacsora után van. Kelemen az órájára pillant, azután megszólal:

— Na, gyerekek, most felöltözünk és lefekszünk…

Uj plakát

A Teleki-téren marhahús helyett macska- és kuytahúst árusítottak.

… olcsóbb az eb, mint a hús.

Karácsony az erdőben

Mekmek Marci, a vén kecske, a szokottnál korábban jött haza a Sóhivatalból.

— Karácsony van — mondta a feleségének. — Nem baj, ha maradt egy kis restanciám, majd karácsony után leuyalom.

— A csomagban mi van? — kérdezte Mekmekné izgatottan.

— Egy kis szalonsó a karácsonyfára — mondta Marci büszkén.

— Drága volt?

— Képzelheted. Egy fekete kutyától vettem.

Mekmekné büszkén nézett az urára:

— Én is kitettem magamért. Megoldottam a problémát, hogy a kecske is jóllakjék és a káposzta is megmaradjon.

— Hogy csináltad? — kérdezte Marci csodálkozva.

— Ugy, hogy nem főztem meg a káposztánkat. Majd bolond leszek megfőzni, amikor tizenötezer pengő egy kiló. Hiszen azért a pénzért már aranyat főzhetnék.

— Nade, hogy lakik akkor jól a kecske?

— Nyugodj meg, hogy jóllakik. Csak az már egy másik kecske, a Fekete Gida, itt a szomszédban…

Marci a fületövét vakargatta:

— Nincs legalább valami kis régi salátád a nyárról?

— Dehogy nincs — mondta Mekmekné szórakozottan és az ura elé dobott egy marék papírtízpengőst.

Kopogtattak az ajtón. Pulyka Pepi lépett be a feleségével.

— Kellemes ünnepeket! — mondta Pulyka Pepi. Hihetetlenül büszkének és boldognak látszott.

— Minek örül úgy szomszédasszony? — kérdezte irígyen Mekmekné.

— Kisfiam született! — jelentette ki Pulykáné büszkén.

— És az olyan nagy öröm, amikor ilyen nehéz a megélhetés?

— Na hallja? Én vagyok az egyetlen az egész erdőben, akinek idén karácsonykor van egy kis pulykája…

A pénztechnikai művelet előtt

— Miért fogja be az orrát, Paczák úr?

— Óvatos ember vagyok. Folyton azt hallom, hogy romlik a penz…

Az ötletes emberektől

szeretnék írni kedves Olvasó, de ezúttal nem a közmunkaívek szerkesztőről, hanem kizárólag azokról a jóságos ismerőseimről, akiknek eltökélt szándékuk, hogy a szegény humoristán ötleteikkel segítsenek.

Az ötletes embert egyébként könnyű felismerni arról, hogy a „Ludas Matyi" olvasása közben valami különösen idegesítő határozottsággal szokta időnként bejelenteni: „— Na, ilyet én is irok..."

Persze, ilyet ő nem ír! Többek közt azért sem, mert ilyet ő nem tud írni, de ez sohasem derülhet ki, mert meg sem próbálja. Arra azonban feltétlenül képes az ötletes ember, hogy a szülési gondokkó gyötrődő humoristát elméjének egy frappáns tűzijátékával elkápráztassa. Körülbelül ilyenképpen:

— Nem értem, hogyan lehet egy pár viccen ennyit gondolkodni...? Irjál valamit az árakról — vagy a vasútról — vagy a kéményseprőkről... Látod, én csak úgy kapásból vágom ki ezeket a dolgokat!

— De mit írjak ezekről?

— Na jó fiam, azért valamit neked is kell csinálnod! Én csak az ötleteket adom...

A párbeszéd további alakulása már természetesen a humorista lelkierejétől függ, én hála Istennek jól bírom.

Néha az ötletes ember már „kész dolgokat" hoz.

— Remek szójátékaim vannak! — úgymond. — Ezt figyeld: Fedák Sarolta — Sedák Farolta, Kolozsvári Borcsa — Bolozsvári Korcsa, Veres Péter — Peres Véter és az egésznek a koronája Ludas Matyi — Mulass Latyi!

Ha erre a humorista jélenken meg merészeli jegyezni, hogy például a „Rátyás" szóképzet nyelvünkben ezideig még nem használatos, abban az esetben rövidesen kiderül, hogy az ötletes ember visszautasításának a következő okai lehetnek: 1. a humorista szégyenli bevallani, hogy le van főzve; 2. a humoristának nincs érzéke a magasabb humor iránt; 3. politikai ellentét, esetleg sóhiány; 4. rejtély.

A legkínosabb, amikor a tiszteletreméltó, öreg rokonok is felcsapnak ötletesnek és ilyenképpen ereszkednek le a humoristához:

— Hallottad? Ez a svihák Géza azt mondta Vilmos bácsira, hogy olyan, mint egy gazella...! Ezt meg kell írnod a Ludas Matyinak!

— És gondolod Erzsók néni, minden olvasó tudni fogja, hogy Vilmos bácsi 110 kiló? — kérdezem én, de bármennyire is tiszteletteljesen teszem ezt, a válasz feltétlenül ilyesmi lesz:

— Na és...?! Hát Vilmos az egyetlen kövér ember a földön...?! Mondhatom, neked is érdemes ötleteket adni! Beképzelt taknyos!

Ilyen reménytelen a helyzet.

Most azonban Karácsony lesz, a szeretet és békesség ünnepe.

Nem akarok az ötletes emberekkel sem haragot tartani. Ünnepélyesen kijelentem: ehhez az írásomhoz minden egyes ötletet ők adták...

Na, rendben van?

ifj. Hont Ferenc.

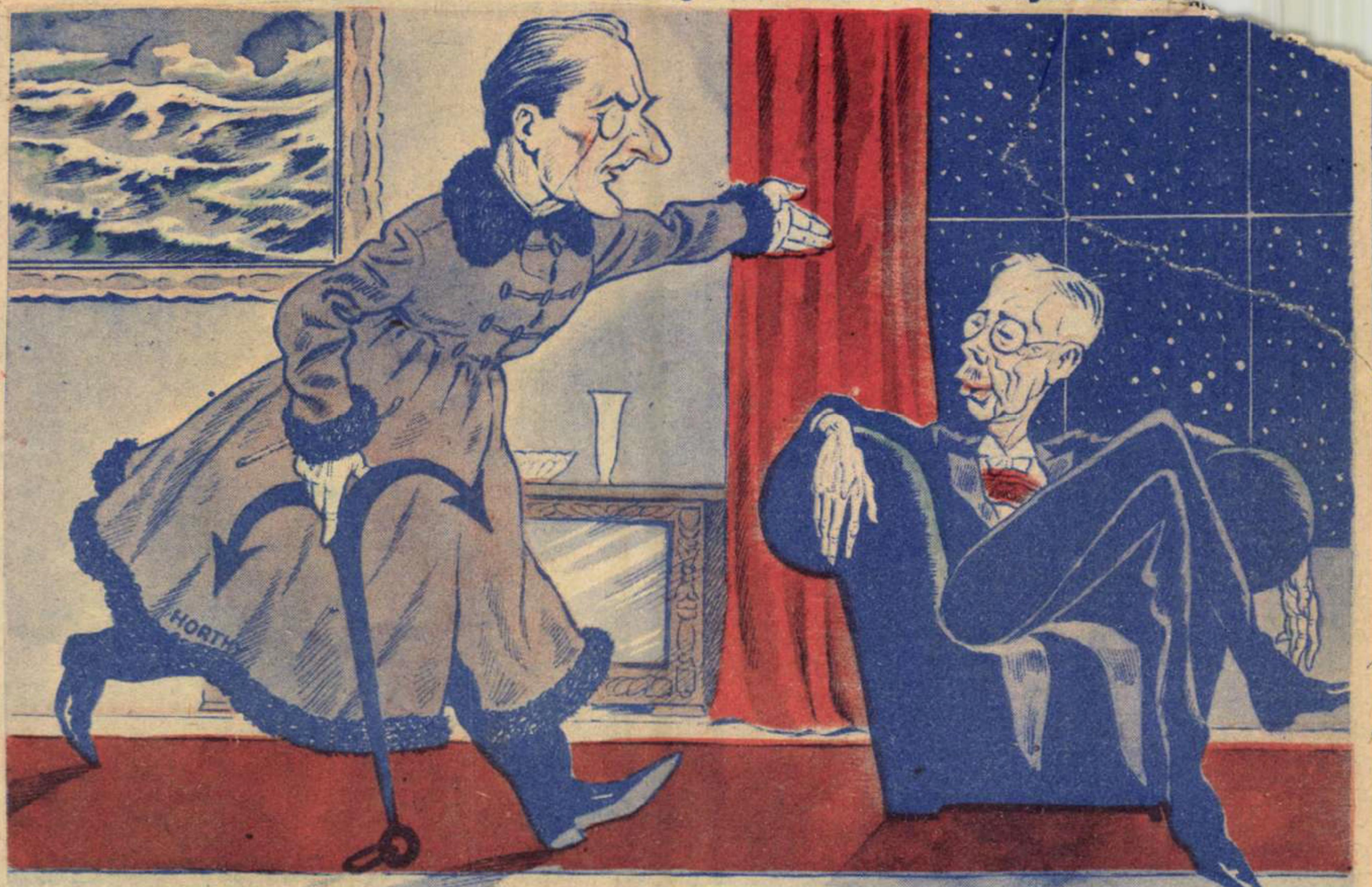
Tábla

egy államosított szénbányavállalat központi irodájában

Hivatalos órák:
Reggel nyolctól—fatig

SZEGÉNY ÜLDÖ[...]

Horthy Miklós Gusztáv svéd királyhoz ford[...]

— Felség, az Ég szerelmére, gyorsan egy svéd Schutzpasst, deportálni akarnak a hazámba

Báró Collas Tibor esete a Népügyészséggel

Szomorújáték 7 fejezetben

1. fejezet

Báró Collas Tibor nyilas kijárót letartóztatták.

2. fejezet

Báró Collas Tibor nyilas kijárót szabadon engedték.

3. fejezet

Dr. Szmetán népügyész kijelentette, hogy Collast tévedésből eresztették szabadon.

4. fejezet

Dr. Szmetán népügyészt nem tartóztatták le

5. fejezet

Báró Collas Tibor szabadlábon maradt és megvesztegetőn mosolygott.

6. fejezet

Dr Szmetán népügyész kijelentette, hogy az ügyre nem érdemes több szót vesztegetni.

7. fejezet

És ennyibe maradtak.

Ludas Matyi megmagyarázza...

Aziránt érdeklődik István sógor, hogy miért van még mindig együtt a Kisgazdapárt jobb és bal szárnya, amikor pedig úgyszólván egy kérdésben sem egyezik a véleményük.
Majd mindjárt megmagyarázom:

Jagurek szüntelenül veszekszik a feleségével. A szomszédban lakó Bosnyák, akihez mindig behallatszik a civakodás zaja, megkérdezi:

— Mondja Jagurek, ha maga olyan rosszul él a feleségével, miért nem válik el tőle?

— Csak azért, Bosnyák úr, — hangzik a felelet — mert meg sem vagyunk esküdve.

Azt szeretnék tudni elvtársak, mit mondjak azoknak, aki a reakciósok sokszor logikusnak látszó, de a demokrácia érdekeit mégis alapjában megingatni akaró érvelésére hallgatnak.
Hát én még ezt is megmagyarázom.

A kis Marika ijedten elfut egy hatalmas farkaskutya elől.

— Ne félj kislányom, — bátorítja az édesanyja — nézz csak oda, hogy milyen barátságosan csóválja a farkát a kutyus.

A kislány szipogva válaszolja:

— Azt látom, anyukám, de elől meg morog és én nem tudom, hogy melyik végének higyjek...

A fakorcsolyám

Irta: Szép Ernő

Hű de büszke voltam gyerekkoromba, mikor a legelső fakorcsolyát megcsináltam.

Úgy emlékszem, nyolcéves fiatalember voltam, mikor először fabrikáltam korcsolyát. Addig anyám nem engedte, hogy korcsolyázzam.

Volt egy szomszédgyerek jóbarátom, Zóna Zoli, a kötélverő fia, ő segített a korcsolyámat létrehozni. Már amennyiben tőle kaptam egy nyeletlen rozsdás kést, meg spárgát. A másik ilyen levitézlett kés a mi konyhánkról került elő. A kés volt a leglényegesebb, az volt t. i. a tulajdonképpeni korcsolya. Na most, hogy a két kés megvolt, kellett két darab tűzifa. Azt a két darab fát a Zóna Zoli korcsolyája fájának mintáis piszeljfarigcsáltam a kisbaltával. [...]volt a tartván, elmentünk Zóna Zolival a kovácsműhelybe, az is ott volt a mi utcánkon. Az a kovács kedves jó bácsi volt, ő maga személyesen verte belé a két fatalpba hosszába a két kést, úgyhogy vagy két centi álljon csak ki a fából. Na most odaadta az inasnak, az inas osztán a legkarcsúbb fúróval két helyen lyukat fúrt keresztbe. Fatalpakon; egyik lyukat elől, másikat a sarok táján csinálta. Ezen a két lyukon végigfűztem a hosszú spárgát, az a fatalpakat jól lábhoz szorította; feszesre kellett húzni a spárgát, megkötni elől a csizma torkán.

Kérem, az én legelső korcsolyázásomnak csúnya vége lett. Nem az, hogy elpottyantam nemtudomhányszor, az katonadolog, hanem az, hogy beszakadt a jég alattam, vagyis alattunk. Friss jég volt az, azon reggelre fagyott be csak a Kösély, éppen karácsony első nap reggelére.

Odaszaladtak a lékben halászó emberek, azok huzgálták fel, akik a Kösélybe estek.

Összefagyva, sírva-ríva mentem haza. Már bőgtem, mert tudtam, mi vár rám.

Apám volt a szoboszlai apák közt az az apa, aki a legtöbbet verte a fiát, már mint engem. Meg is érdemeltem.

Csuda meglepetés: nem nyúlt apám a pipáért, hogy a szárat kicsavarja. Azt mondta nyájasan:

— Fiam — azt mondja —, máma karácsony napja van, minden gyerek kap ajándékot, az is, aki nem keresztény. Én nagyon szegény ember vagyok, azt az ajándékot adom néked, hogy most nem töröm össze a csontodat.

Ez volt az én szép karácsonyi ajándékom.

hogy [...]
kaptak a [...]
népbírósági [...]
— Hogy[...]
— Úgy [...]
például [...]
hercegpri[...]
Népbírós[...]
lében.
— Ez ga[...]
volt, kérlek.
— Hogy é[...]
alásan?
— No hallo[...]
— N[...] véltan[...]
drága le[...]
sajnál[...]
a po[...]
— Ez[...]
kérlek, hog[...]
voltak azok [...]
emiatt érte[...]
őeminenciájá[...]
— Miért, [...]
— Azért [...]
ha a herce[...]
a Népbí[...]
vidékről, [...]
lényegesen [...]
esik, [...]
kor az [...] B[...]
megértette a [...]
— A Nem[...]
„Szent Johan[...]
lezajlott antisz[...]
sekhez [...] hogy
— K[...]
nem f[...]te fe[...]
ezt a G. [...]
— Az kicsoda[...]
— A szerző.
— De hiszen [...]
kérlekalásan.
— Egyre m[...]
lényege az, ho[...]
neki is a hő[...]
na egy kicsit [...]
„Ártatlanok"-nak [...]
tán ez a Pók is [...]
valamire.
— Miféle Pók?
— Ez a G. [...]
— Mondom, [...]
G. B. Shaw.
— Mindegy. [...]
izé, ez a Shaw [...]
hatta volna [...]
öregségére. Endr[...]
még valami [...]
is előadatta voln[...]
— Hallom, a [...]
házban levetít[...]
filmnél is tünte[...]
— Jó füled [...]
egészen ide Bu[...]
Tisza Kálmán[...]
tüntetést. Mi a [...]
diákság fasis[...]
megnyilvánulá[...]
csak akkor t[...]
nek, mikor H[...]
jelent meg a [...]
— Azt hiszem [...]
félrevezették ők[...]
— Te is úgy [...]
— Feltétlenül [...]
A diákoknak [...]
lehetett arról, [...]
más is lesz Hor[...]
leren kívül. Biz[...]
pisszegtek a töb[...]
— Mit gondol[...]
lami következmén[...]
nak a diák[...]
— Majd [...]húzz[...]
kat.
— Ez megnyug[...]
— Neked ez n[...]
— Abszolute, [...]
Hiszen, ha elhúz[...]
kat, akkor ott p[...]
— Milyen prím[...]
— A hercegpr[...]
— Gondolod, ho[...]
ciája megbélyeg[...]
got?
— Nem elég, [...]
megbélyegzi majd [...]
kok védelmében ír[...]
tos, hogy ebben a[...]
ír egy levelet, [...]
egy levelezőlapo[...]
vúsz, kérlekalásan

[...]san
[...]urrenciát
[...] védek a
[...]sokon?
kérlek?
Budinszkyt
Mindszenty
[...]dte meg a
[...]tézett leve[...]
[...]éros gesztus
ezt, kérlek.
[...] a mai
mell[...]ett nem
[...] a pénzt
[...]t mutatja,
[...]ágtalanok
[...]ák, amik
[...]dszenty
[...]alásan, mert
[...] levelet írt
[...] hozzá
[...], ami
[...] portó alá
[...] levél, ak[...]
[...] biztosan
[...] Szinház„
előadásain
[...] tüntetés
kérlek?
Endre László
annakidején
[...]
kérlek?
[...] G. B. Shaw,
[...]
kérlek. A
[...]
[...] vol[...]
nemcsak az
Akkor az[...]
vihette volna
[...]
[...]rlek, hogy
[...]szóval ez az
[...] megcsinál[...]
szerencséjét
[...] Laci talán
[...]szinpadon
[...]
Városi Szín[...]
háborús
a diákok.
kérlek, ha
hallod a
lezajlott
nényed a
szimpátia-
[...] hogy
[...] a film-
és Hitler
on.
[...]rlek, hogy
[...]ondolod?
[...]érlekalásan.
[...]ük sem
a filmen
[...]nyn és Hit[...]
[...]tosan ezért
jelenetnél.
[...], lesz va[...]
[...] a dolog[...]
[...]ve?
[...]ak a nótáju[...]
[...]tató, kérlek.
[...]egnyugtató?
kérlekalásan.
[...] a nótáju[...]
[...]más is lesz.
[...]s?
[...]más.
[...]gy őeminen[...]
[...]zi a diáksá[...]
[...]
[...]a a levelet
amit a diá[...]
[...]? Mert biz[...]
[...]z ügyben is
[...]de minimum
[...] Na szer[...]

[...]ató háromkirályok

LUDAS MATYI: — Azt hittem, hogy felségtek csak az újévi számban fognak elindulni.
SZAKASITS—BOLDIZSÁR: — Ja Matyikám, a mai közlekedési viszonyok... és még a Dunán is át kell menni!

Hát Ön milyen ember?

Ludas Matyi karácsonyi jellemvizsgáló játéka

Karácsonyra való tekintettel most a mi lapunkban is kipróbálhatja, hogy milyen ember ön. A recept közismert: őszintén felelnie kell az alább található kérdéscsoportokra, s aztán annak a kérdésnek a számát, amelyre igennel felelt, be kell írnia a kérdések mellett található kockába. Tessék ezt megcsinálni, aztán eláruljuk a többit. Tehát:

1

1. Szereti ön a makarónit?
2. Tudja, hogy mi a bunyevica?
3. Örül, ha a köldökét nézik?
4. Melyik lábán jár?
5. Látta már a kémet?

2

1. Kukorékol ön, ha éhes?
2. Tud-e olyan közmondást, amelyben ez a szó előfordul, hogy „VÉRKÉPLET"?
3. Szokta-e álmaiban tegezni magát?
4. Szereti, ha a fülét harapdálják?
5. Szokott meghalni?

3

1. Szeret augusztusban köpni?
2. Ha tököt eszik, énekel közben?
3. Mezítláb fürdik?
4. Gondolt már arra, hogy az apja férfi volt?
5. Ha elalszik, melyik szemét csukja be előbb?

Namármost. A három kockába írt számokat szorozza meg 7-tel, azután vonjon belőlük köbgyököt, majd adja össze őket. Ha a végeredmény 15-nél nagyobb, akkor ön hitvány ember. Ha 15-nél kisebb, de 10-nél nagyobb, akkor ön vacak ember. Ha 10-nél is kisebb, akkor ön nem is ember. Fel hát a játékra!

A postavezérigazgatóság közleménye

A bankjegyek lebélyegzésével kapcsolatban a postavezérigazgatóság felhívja a nagyközönség figyelmét arra, hogy a postabélyegeket is lepecsételik.

Aki tehát levelet ad fel, az számoljon ezzel.

Levél egy barátomhoz

Irta: Békeffi István

Egy éve volt jobb, vagy most? Kész a mérleg?
Harangoznak. Karácsony. Béke van.
A konzekvenciákat vond le, kérlek!

Ráhull a hó romokra, szenvedésre...
Mit ugrálsz? Mit verekszel? Mit loholsz?
Térj át a csöndes béketermelésre.

Mért vállalkozol minden hivatalra?
Egy mesterséghez értesz, azt csináld!...
Mit kapkodsz össze-vissza, jobbra-balra?

A feleségednek kell, vagy minek kell,
Hogy minden héten büszkén menj haza
Új pozíciókkal és új címekkel?

Reggel a kávéd úgy iszod meg, állva...
És elrohansz és üzlet, tárgyalás...
És most, szerintem, túl vagy angazsálva!

Amit vállaltál, végeztesd el öttel.
És ne mondd azt, hogy eljött az időd...
Most mindnyájunknak az ideje jött el!

Békésen megnyugodni senki sem mer?
A kisemberek évszázada jön...
Pont most tolakszol? Most legyél kisember!

Most béke van, kérlek, le van szegezve.
Harangoznak. Karácsony. Béke van.
Tehát az én tanácsom, összegezve:

Most vegyük számba mindenünk, amink van,
És felejtsük el mindazt, ami nincs!
S csináljunk rendet a fiókjainkban...

Az apostol

Az Apostol fekete télikabátot és puha szürke kalapot viselt, 35—40 évesnek látszott és leült asztalom mellé a kávéházban.

— Akarja tudni az örök világbéke titkát?

Olyan hangon mondta ezt, mintha szacharint kínált volna. Meglepődtem.

— A titkot elárulom — folytatta, miközben rágyujtott — de a technikai lebonyolítás már nem az én dolgom. Megfelelő nemzetközi szervezetekkel azonban könnyen fog menni a dolog.

— Ne csigázzon tovább, halljuk!

— Meg kell állítani az összes órákat. Stockholmtól Fokvárosig, Pekingtől Lissabonig minden órát meg kell állítani.

— Nem értem... — hebegtem — talán részletesebben...

— Nos, ide figyeljen... Mindennek az Idő az oka. Az emberiség akkor lett boldogtalan, amikor a kőkorszakbeli ember először vette észre, hogy a Nap felkél és lenyugszik, vagyis hogy nemcsak térben élünk, hanem időben is. Másnap már eggyel több barlangi medvét akart agyonverni, hogy tartalékoljon magának húst és bőrt nehezebb időkre. Rájött, hogy *szerezni kell*, mert az idő múlik. Nézzen körül e romokban heverő világban... Ide jutottunk...

Tanácstalan tekintetem láttán [...]t és folyt[...]

— Ve[...]vel — ez az emberiség tragédiája, minden nyomorúság legfőbb oka, minden békétlenség szülőanyja. De az Időt nem lehet legyőzni. Csak egyféleképpen. Ha agyonverjük. Meg kell állítani az összes órákat!

Eloltotta cigarettáját és megigazította maga alatt a széket.

— Pillanatnyilag hallgatnak a fegyverek mindenfelé. Ma, tehát december 19-én délután négy órakor világbéke van. De elsején Londonban tárgyalások kezdődnek és senkisem tudhatja, mivel végződnek a tárgyalások. Lehet, hogy újabb tárgyalások fogják követni őket, aztán még ujabbak, s ez már nem nagyon jó. Holnap délután 5 órakor meg kell állítani az összes órákat. A világ végéig 1945 december huszadika délután 5 óra lesz. Tíz év mulva is. Száz, ezer év mulva is 1945 december huszadika lesz. És a tárgyalások csak január elsején fognak kezdődni...

Letette a kalapját. Nyugtalannak látszott.

— Agyon kell verni az Időt, minden baj kútforrását! Akkor majd senkinek sem lesz szüksége több barlangi medvére. Senkisem fog félni az öregségtől, sem a haláltól. Legyen örök béke! Legyen 1945 december huszadika mindig, örökké, míg a világ fennáll!

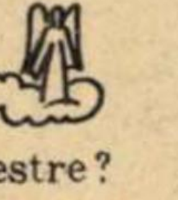
— Meg aztán tudja — szólalt meg furcsa mosolylyal, s újra a fülemhez hajolt — december huszonhetedikén ki kellene költöznöm a lakásomból...

Tábi László

Karácsonyi legenda

Irta: Hidvéghy Ferenc

Izgalom volt az egekben
Az Angyal Szakszervezetben
Az idén,
Ki megy le, — kérdezték, — Pestre?
S szólt egy angyal szívrepesve:
Megyek én.

Felhő-villamosra szállott
S Budapestig meg sem állott,
Úgy repült,
Ajándékát szorongatva,
Földet ért már este hatra
És leült.

Az angyalka száját tátott
Attól, amit akkor látott
Hogy leszállt,
A Markónál szállt le szemben
S olyat, mint itt, még a mennyben
Sem pipált.

A Markóban, túl a rácson
Nem volt soha ily karácsony.
Soha tán,
Kisnyilasok mentek szállva
Celláikból szabadlábra
Szaporán.

Elköszönve sorra tőlük,
Legyen nekik — szólt fegyőrük —
Szép telük,
Meddig tartsuk őket, meddig?
Csupa angyal egytől egyig,
Ég velük!

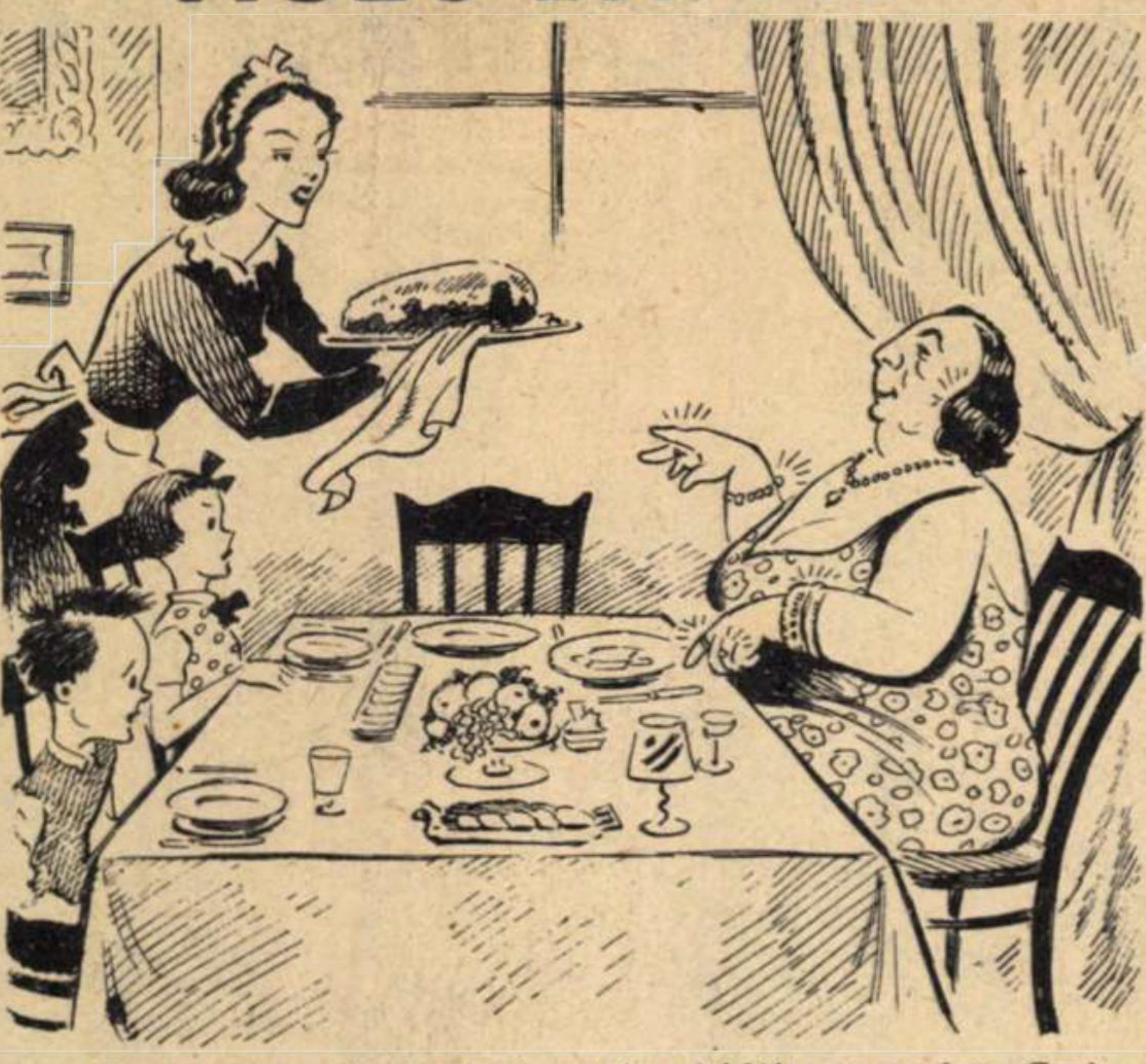

Nem várta be már az estet,
Itt hagyta az angyal Pestet,
Visszaszállt,
Szent Péternél, hazaérve,
Sürgős kihallgatást kérve,
Referált.

Uram, — mondta feldúlt hanggal —
[illegible] nyilas lenn, mint angyal
Andalog:
Leköszönök, tenni ezt kell.
Nyugdíjba megy tisztelettel
Angyalod.

MÚLÓ BAJ . . .

Mari, tegye el a nagyságos úr ebédjét vacsorára. Csak este jön haza. Most tartóztatták le feketézésért.

Karácsonyfa-vásáron

— Honnan ismerem kegyedet?
— Fenyő Jenő vagyok. Együtt jártunk faiskolába.

Megsz...

Két barátnő találkozik n...
Őszidőben, a Körúton este.
Úgy örültek egymásnak a drágák,
Mindegyik a másik szavát leste,
Ifjú hölgyek, szépek mindaketten,
Jókedvűek, tündéri kis villik,
Megölelték, megcsókolták egymást,
Mint ahogy az barátnőkhöz illik.

Szólt az egyik: „Tudod ugye drágám,
Másokért én mindig sokat tettem!
Mindezért most meg is jutalmaztak,
Képzeld szívem, házmegbízott lettem!"
Büszke fény gyúlt csillogó szemében,
Kis szívében öröm dala zengett...
Lelkendezve gratulált a másik,
Bár a hangja kissé furcsán csengett:

„Házmegbízott? Ne mond drágám, pompás"
Aradozott a barátnő híven.
„Csak az a kár, azt sajnálom szörnyen,
Hogy nem lettél tömbmegbízott szívem."
„Mért sajnálod?" — kérdi most az első,
És a válasz egy percig se kétes:
„Mivel hogyha tömbmegbízott lennél,
Akkor több ház esne reád édes...!"

AKAR néhány jó órát szerezni magának?

Jutányos díjazásért szivesen hozzásegíti Beszkárton utazó gyakorlott zsebtolvaj

Jozefinka és a kiskutya

Irta: Zilahy Lajos

Ezt a történetet akkor jegyeztem fel amikor magam is az Uj Szent János-kórházban üdültem.

A műtősnő bekiáltott a kórterembe:

— Galánkovics Jozefina!

Az ablak melletti ágyról pöttöm kis szőke lány ereszkedett le ijedten. Egy percig tágranyílt szemmel nézett körül (kék szeme volt, mint a friss ibolya), aztán hirtelen, mint mikor a gyík elsurran a kövek között, bebújt az ágy alá.

Az egyik ápolónő nekilátott, hogy kihorgássza Jozefinát az ágy alól. Letérdelt a földre és beturbékolt az ágy alá.

— Gyere ki, Jozefina! Gyere szépen, cukrot kapsz a doktor bácsitól! Gyere na...

Végre sikerült elkapnia Jozefinka vádliját, amely csak akkora volt, mint egy szafaládé. Jozefinka, hogy ne tudják kihúzni, ijedten belekapaszkodott valamibe de szegény kis buta a fehér edénybe kapaszkodott, ami az ágy alatt volt. Ezzel együtt húzták ki az ágy alól. A másik sarokban nagyon sovány őszhajú asszony feküdt, még az is elnevette magát. Ősz mosoly vonult át sötét arcán.

Az ápolnónő ölébe kapta Jozefinkát és szaladt vele végig a klinika folyosóján. A gyerek nem sírt, de kis arcát felborzolta a rémület. Kék szeme homályos lett, párnás kis keze, mellyel az ápolónő nyakába kapaszkodott, most szinte hirtelen sovány lett a félelemtől. Szöszke hajában nagy kék másli volt kötve. Az most belelógott a homlokába.

— Hová me-gyünk? — kérdezte Jozefinka.

— Megyünk, kivesszük az orrodból a kiskutyát.

— Miféle kiiskutyáát?

— Egy kiskutya van az orrodban... ki kell venni, mert megnő a kiskutya az orrodban és akkor hamm! megharap.

— Neem iis igaaz...

Gyengén ráütöttek a popójára.

— Ejnye, hogy mersz ilyet mondani a néninek, hogy nem is igaz... Egy nagy kiskutya van az orrodban!

Bent a műtőben az ápolónő átadta az orvosnak Jozefinka fejlapját Ez állott a fejlapon: „Dacryocystitis". Annyit jelent: könnytömlőgyulladás. A könnytömlőgyulladás ezelőtt vakságot idézett elő, de most már feltalálták a módját, miképpen kell operálni. Az orrlyukon keresztül finom kis vésőkkel bemennek az orrba, átvésik az orrfalat, felmennek egész a szemig, megnyitják a könnytömlőt és levezetik a gyulladás nedveit. A finom kis vésők, halk ezüst fűrészek kísérteties biztonsággal dolgoznak a láthatatlan helyeken. Tapogatva, szinte lélegzetvisszafojtva mennek előre a csontfalak közt. Ma már a könnytömlőgyulladás annyi csak, mint egy jófajta nátha. Csak meg kell operálni.

Jozefinkát beültették az operációs székbe. Ráadták a fehér köpönyeget, szöszke haját is fehér főkötő alá szorították. Alig látszott ki a nagy székből. Csak a kék szeme tekintgetett szerteszét. A kék szeme szögletében jobbról is balról is egy-egy borsónagyságú, aranyszínű könnycsepp ugrásra készen várta, hogy hirtelen végigszaladjon Jozefinka orcáján. Csöpp kis száját ferde vonás húzta lefelé.

Ó, milyen szörnyű ez a műtő! Mindenütt csupa fehérség, csupa hideg, ezüst csillogás. A villanykörték sárga fénye úgy vakít, mint az augusztusi napsütés.

Az operációs szék mellett, amelyben Jozefinka ült, hófehér abrosszal letakart asztal állott, az abroszon egymás mellett felhalmozva különféle ezüst orvosi szerszámok. Fogók, ollók, szondák, csíptetők. Különös alakúak, szinte élőlények. Ezüstté kövült gyíkok kígyók, rákok, gőték.

Az orvos odahúzta a széket és szembeült Jozefinkával. Szelíd fricskát adott Jozefinka kis pisze orrára. Ez volt a bemutatkozás. Jozefinka ijedten behunyta szempilláinak hosszú seprőjét, aztán összeráncolta homlokkal, fenyegetően nézett a doktorra.

A snellszider halkan sustorgott: abban főzték a szerszámokat.

Jozefinka a doktorra szegezte tekintetét:

— Kiveszii a kiskutyaát?

Az ápolónő Jozefinka háta mögött állott; óvatosan, lassan két tenyerébe zárta Jozefinka fejét, hogy az operáció alatt ne mozoghasson a fej. A doktor kezébe vette az injekciós tűt hogy érzéktelenítse az arcot. A tűvel a Jozefinka arca felé közeledett, de Jozefinka ráütött a doktor bácsi szőrös kezére.

— Kiveszi a kiskutyaát?

Az orvos nem értette miféle kiskutyáról van szó, de az ápolónő hirtelen magyarázni kezdte:

— Egy nagy kiskutya van a Jozefinka orrában, ugyi, doktor bácsi? Most kivesszük a kiskutyát... bizony!

— Ja, vagy úgy... — mondta a doktor. — Maradj nyugton, kiveszem a kiskutyát.

És belenyomta a tűt Jozefinka arcába.

Éles gyermeksikoly hallatszott, mintha fenn a fellegek közt egy játékos angyalka megcsúszott volna és lezuhant volna a borzasztó mélységbe.

Aztán megkezdődött az operáció. De ebből Jozefinka már semmit sem érzett. A doktor egymás után kapkodta fel a fehér abroszról az ezüst szerszámokat. Olyan gyorsan dobálta őket, mint a zsonglőr az égő fáklyákat. Fehér kötén ye tele lett véres szeplővel. Az elhajított ezüstökön a friss vér eleven kárminja tündökölt. Hátul erősen fogták Jozefinka fejét. Az ápolónő néha a füléhez hajolt:

— Mindjárt kint lesz a kiskutya...

A doktor eldobta az utolsó ezüst szerszámot és azt mondta: kész. Már felállt már mosta a kezét, már egy másik fejlapot nyomtak a kezébe.

Jozefinkát ölébe vette az ápolónő. Jozefinka halkan kérdezte:

— Enyém lesz a kiskutyaa?

Aztán be sem várva a feletetet, lehunyta a szemét és mély álomba merült. Ugy elaludt, mint a tej.

A második emeleten egy nyugalmazott uszóbajnok üdült, aki mellhártyagyulladással került ide de már túl volt a veszélyen. Az uszóbajnok, mikor megtudta Jozefinka esetét, a rossz mellhártyájával beúszott a városba, egyik állatkereskedéstől a másikig úszott, addig úszott, míg végre talált egy megfelelő kiskutyát. A kiskutyát beletette a télikabátja zsebébe és visszaúszott az Uj Szent János-kórházba.

Jozefinka még mindig aludt és mialatt csúnyákat álmodott a szőröskezű doktor bácsiról, a kiskutyát óvatosan odatették a paplanára.

Mikor felébredt, a kiskutya akkor is ott ült a paplanon és tágranyílt szemekkel néztek egymásra: Jozefinka meg a kiskutya.

Ettől kezdve elválhatatlan barátok lettek és mikor Jozefinka meggyógyult és érte jött a mamája, hogy hazavigye, Jozefinka mindenáron magával akarta vinni a kiskutyát.

A kórház azonban úgy határozott, hogy a kiskutyát nem adják ki Jozefinkának. A kiskutya továbbra is az Uj Szent János-kórház tulajdonában maradt és amióta itt vagyok a kórházban, már a hetedik gyereknek veszik ki az orrából ugyanezt a kiskutyát.

TE HOGY CSINÁLOD?

Ebben a cikkben a lefekvési problémával foglalkozunk s néhány példán és típuson keresztül bemutatjuk az egyes lehetőségeket. Kiki válassza ki ízlésének, vérmérsékletének és jellemének megfelelőt. Jó mulatást, illetve kellemes ébredést!

Az óvatos:

Lassú, macskaszerű léptekkel oson az ágy felé, miután előzőleg a konyhában levetközött. Először az egyik, azután a másik lábával vontatja fel magát az ágyra. Jóideig felhúzott lábakkal mozdulatlanul fekszik, majd minden félórában öt-öt centivel kúszik lejjebb. Hajnali félnégyre ura a helyzetnek.

A gyáva:

Csak a cipőjét s a felső ruháját veti le, a többit „majd odabenn...“ Ez persze csak afféle ön- és közellátás, mert azonnal egészen kicsire összekuporodik s felkelésig meg sem mer moccanni. Reggel összetört tagjait dörzsölgetve, sírva fogadkozik, hogy „soha többé“ s azt be is tartja, — egészen másnap estig.

A vakmerő:

Hetyke mozdulatokkal, fölényes arccal, rövid hálóingben és behunyt szemmel „lesz, ami lesz!“ felkiáltással fejest ugrik az ágyba s azonnal kinyujtózik. Végig. Utána az özönvíz.

A céltudatos:

Gyanakvó arccal veti magát az ágyba, gyorsan magára húzza a takarót, ügyelve a legkisebb hézagra is. A világ elől teljesen eltűnik, fejestől együtt. Most fokozatos lehelésbe kezd. A dunyhaalatti zárt területen ide-oda csúszik-mászik, térül-fordul, közben minden legkisebb zugot gondosan belehel. Egész nap gyüjti a leheletet estére.

A temperamentumos:

Már az ajtóból tánclépésben indul el s folytonos mozgás közben pattan fel az ágyra. Ekkor vitustánchoz hasonló közjáték következik. Rúg-kapál, dobálja és csavarja magát, csíp és boxol, paskol és hadonász, fogait csattogtatja és dobol, közben lélegzetvisszafojtva várja az eredményt — a közeli végkimerülésig.

Meleg szoba? az is jó.

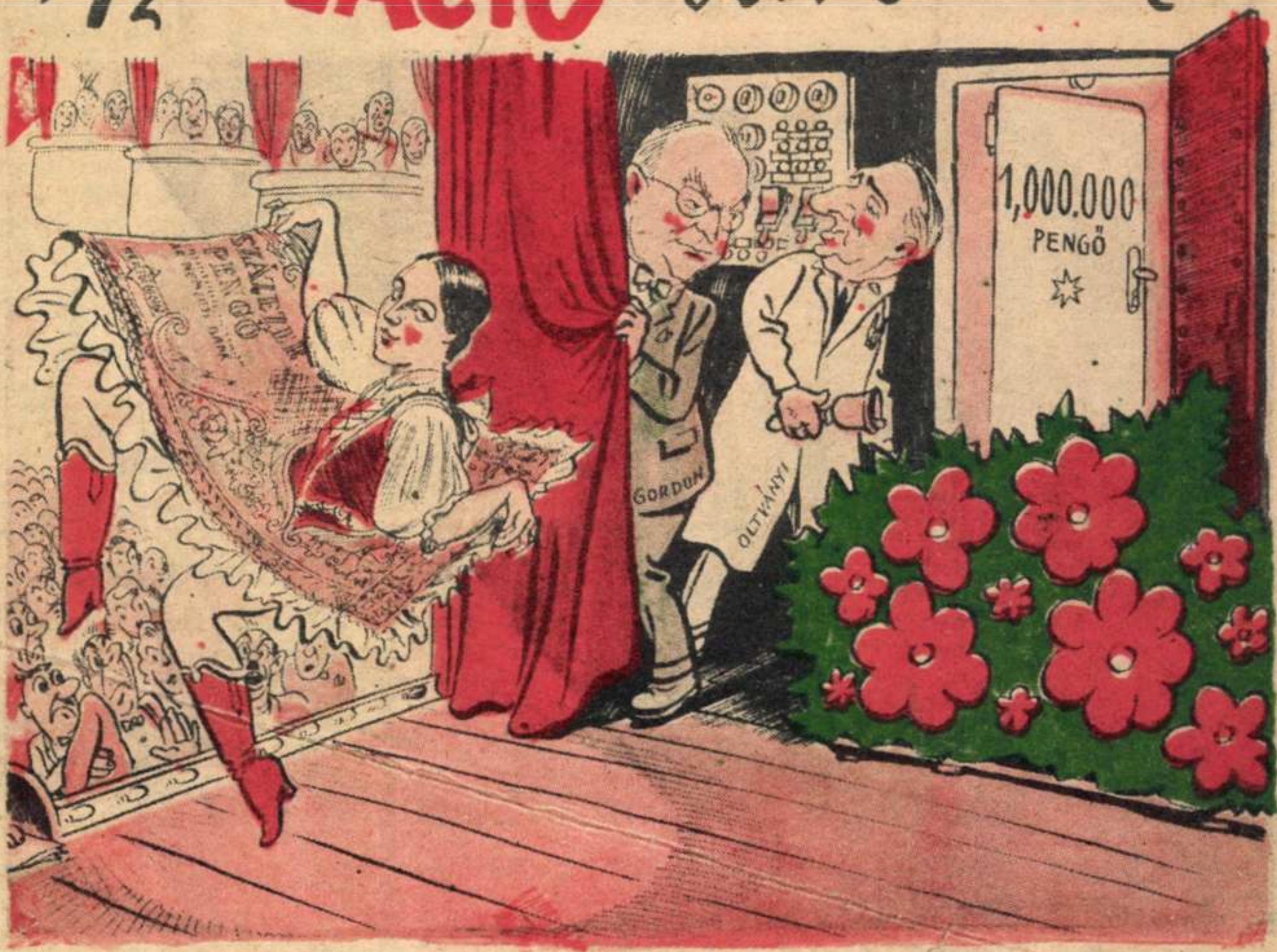
Feleki Klára

A nagy sláger

„Elnézem hajnalig, tojik vagy nem tojik...“

Az INFLÁCIÓ varietében

Gordon főrendező (az ügyelőhöz): Ettől a számtól nem várok sokat. Szóljon be Milikének, hogy ő következik.

Panamisták emlékkönyvébe

A rumnak nincsen ereje
S az ecetsavnak sava ma,
De átvészelte remekül
A bajokat a panama.

A konyhasó is sótalan
S a Dunának nincs hala ma,
De megmaradt a multból itt
A panama, a panama.

Az ablaknak nincs üvege,
A dalnoknak nincs dala ma,
A cukornak nincs süvege,
De van már cukorpanama.

A bornak nincsen zamata,
S a tankönyvnek tana ma,
Mert eltüntette azt is itt
A panama, a panama.

Nem kap tejet a csecsemő,
Várhat erre az anya ma,
A síbereknek juttatja
A tejet is a panama.

Rongy a bányásznak gunyája,
De nincs számára ruha ma,
A Lódengyárban nincs lóden
Csak lódengyári panama.

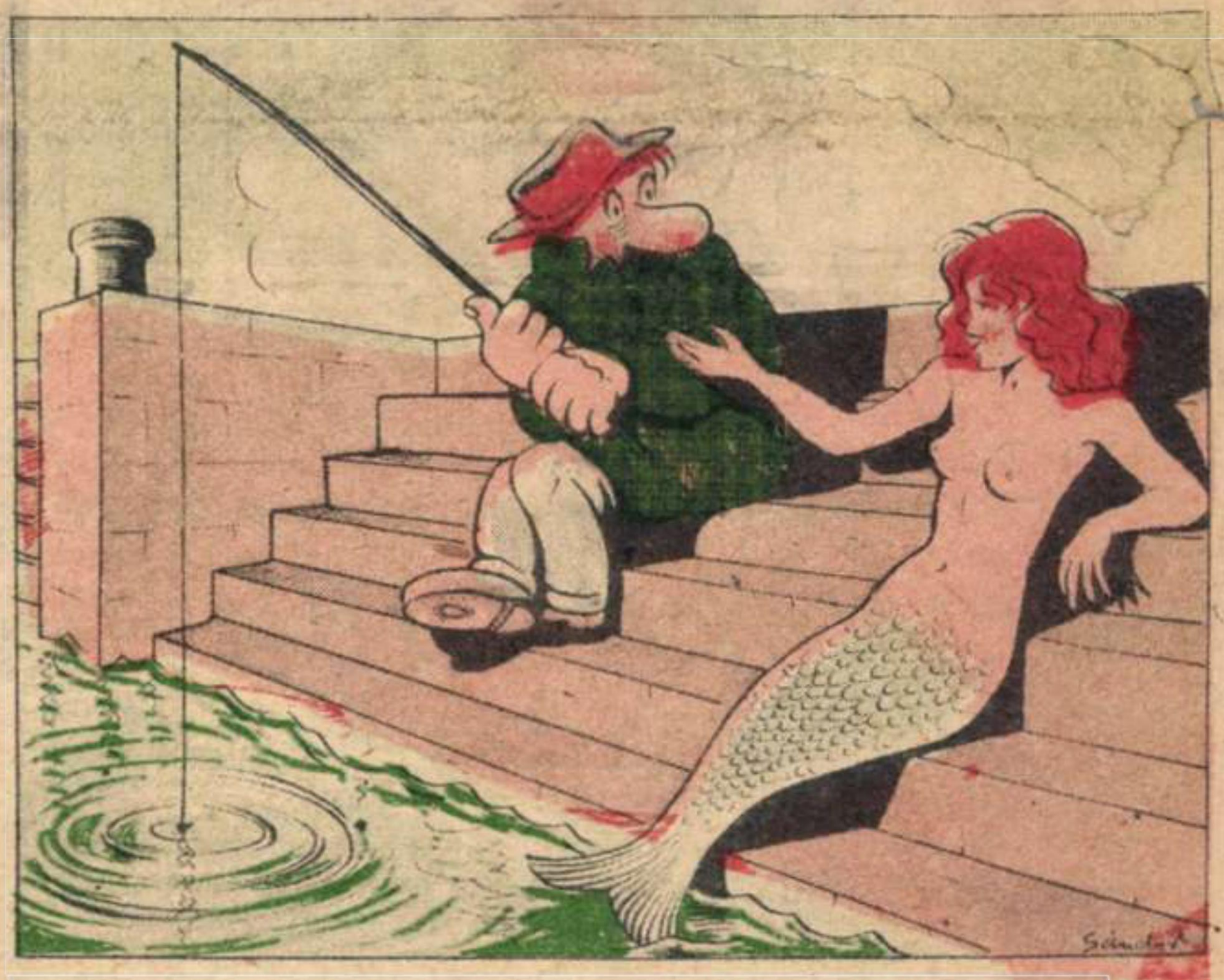
Talán a palatábla se
A régi, régi pala ma,
Egész iskolát csinált itt
A még régebbi panama.

A péknek nincsen kenyere,
De kissé nyer a szava ma,
A népnek viszket tenyere.
Vigyázz magadra panama!

Új gyufa érkezett!

Kállai Gyula tájékoztatásügyi államtitkárnak kislánya született. Kállait mindenki Gyufának becézi. Leánykája születésének már csak azért is örül az egész ország, mert így végre van egy kis *Gyufánk.*

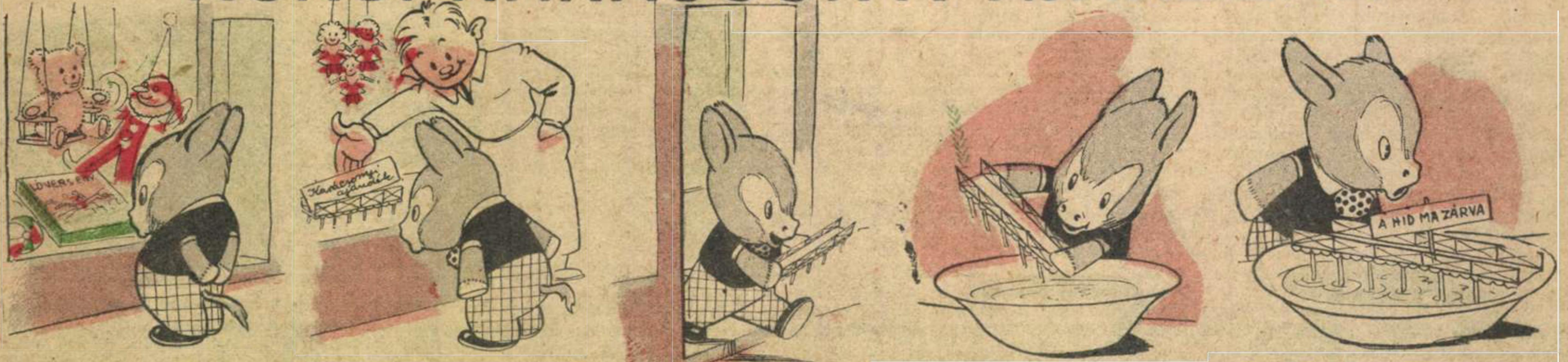
Sellősors 1945

— Ennivalónak talál, szép idegen?
— Nem mondom, ha felül is halból volna...

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten XXIV.

KUKSI KARÁCSONYI AJÁNDÉKA

Kuksikát is elkapta a
Karácsonynak szelíd bája
S körülnézett, mert vonzotta
A szép játékboltok tája.

Korszerű játékot látott:
Egy kis játék cölöphidat,
Olyat, amilyen a Dunán
Vidítja ma napjaidat.

Felkapta a játékhidat,
Nem volt ebben csaló szándék,
De elvitte, mert ez állt rajt:
„Szép karácsonyi ajándék.“

Fenyőágat is szerzett az
„Ajándékra“ a kis dőre,
Lavór fölé tette otthon
S örült neki már előre.

Játszott volna vele menten,
Nem tehette ezt az árva:
Oly élethű volt a kis híd,
Ez állt rajt: A HÍD MA ZÁRVA!

Karácsony rókáéknál

— Berci! Te játéknyulat hoztál vacsorára?
— Szent ég! Úgylátszik elvesztettem a szimatomat!

A Mentők kérése Budapest Közönségéhez

Szilveszter a mentőké. A mentők mindenkor mindenkié. Mindenünk semmivé lett, semmiből kell újjáépítenünk. Adj pénzt, gépkocsit, alkatrészt, szerszámot. Gondolj magadra, asszonyodra, gyermekedre:

mindenkit érhet baleset!

Mindenki dolgozzék!

— Nem szégyeli magát? Ilyen nagy darab erős ember létére kéreget!? Miért nem megy feketézni?

A Ganz-gyár ujabb nagy munkája

Alighogy a Ganz-gyár elkészült a 600 tonnás emelődaruval, amely a Margithíd munkálatainál már üzemben is van, újabb nagy munkába kezdett. Ezúttal egy 800 tonnás emelődarut épít.

Az emelődarut a Fűszer- és Élelmiszerkereskedők Országos Szövetsége rendelte.

Angyalok, ha találkoznak

— *Siessen, kartársnő, a tejúti Mennybolt-fiókban most osztják a karácsonyfát a pótjegyek F-szelvényére!*

Szépirodalom

— A feleségemnek szeretnék valami jó könyvet venni ajándékba.
— Tessék ezt a regényt megvenni. Százezer pengő.
— Megőrült? Az egy havi fizetésem.
— Mondja már! Legfeljebb egy hónapig nem vesz másik könyvet a nagyságos asszonynak...

Szakasztott az apja!

— Ez a gyerek éppolyan gyáva, mint az apja! Még jó, hogy nem mentem feleségül hozzá!

Rovatunk... állandó vendégeink:

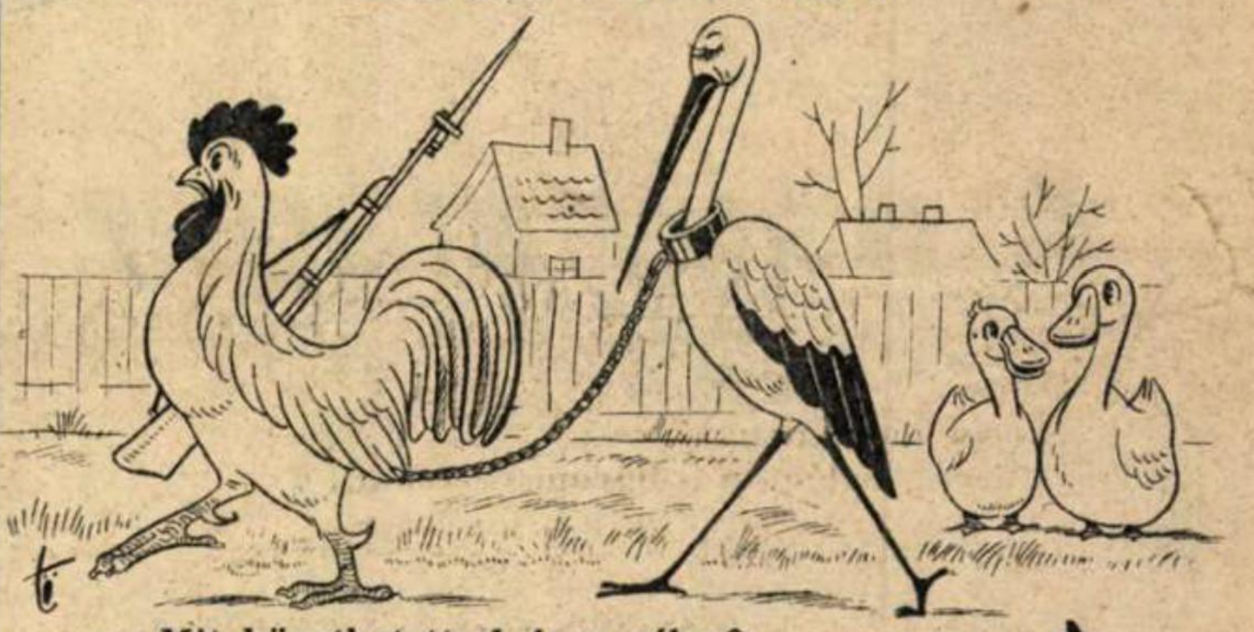

Sötét Ödön
Malcsák Benő
Csepacsek, a vice
Libuckáné
özv. Kvantáné
Kacsirek Dezső
Nyuszek Emil

boldog karácsonyi ünnepeket kívánnak

önmaguknak

Már ők is?

— *Mit követhetett el ez a gólya?*
— *Gyereket vitt a fűszeres lányának, feketén.*

Hétköznapok

Irta: Zsolt Béla

Éjjel tizenegy után hirdették ki az ítéletet, a padsorokban jelen volt az egész város. Premierközönség: dámák, démonok, mágnások, bankárok és a sajtó. Egy év előtt még rémülten becsapták az ajtót, ha az ujságiró, belegázolva a jóformán friss vértócsába, betört hozzájuk, hogy újabb és újabb részleteket tárjon fel a nyilvánosságnak. Hogy is volt? Csak sejtették, hogy Gabriella mit csinál, mialatt ők vacsora után nyugodtan dominoztak, vagy ölre mentek a kártyadifferenciák miatt. A csúnya nővér gyöngyöt füzött pénzért, az öccs segédpénztáros volt a bornagykereskedésben, az öregúr színházi jegypénztáros, de tizenöt éve nem látott szinielőadást. Az anya elkeseredett, pattogó, kopott korbács mindnyájuk hátán, de már alig fájt valakinek: Gabriellának legkevésbé, aki kezdetben selymet árusított, később a színház körül lebegett apjára való hivatkozással, néha statisztált, söt néhány szava is volt a színpadon. De mindig várt rá valaki autóval vagy gyalog, mert Gabriella nem volt válogatós. Az anyja minden héten kilökte hazulról, de harmadnap visszaszökött. Olyan időben, amikor az öregasszony a csarnokba ment, bevette magát a fürdőszobába, rátolta a reteszt az ajtóra s amikor az anyja felfedezte, addig fenyegetőzött, hogy kinyitja a gázt, amig az öregasszony átkozódva s nem takarékoskodva a durva jelzőkkel, elfáradt. Egy év elött, nyáron, hirtelen eltűnt, — hová, senki sem tudta, — tíz nap után jött a hír, hogy Dombóváron holtan találták a hálókocsiban. A férfit, akivel együtt utazott, lefogták, — berlini bankárként igazolta magát, de kiderült, hogy innsbrucki pincér. Megfojtotta, elvette a pénzét, az ékszerét, — háromhetes tárgyalás, életfogytiglani fegyház.

Ez a három hét, amit az egész család végigült a tárgyalóteremben, felejthetetlenül gazdag volt eseményekben. Az első napok — betegítően lázasak, szenzációsak. A kíváncsiak kíméletlensége, az ujságok lelketlen tárgyilagossága. Mit törődtek a szenvedő anyával, a megalázott apával, a nővér jóhírével és az öccs büszkeségével?! De később jöttek az unalmas napok, jegyzőkönyvek hadarása, szakértői vélemények. Az izgalom megcsappant, a teremben kevesen ültek, a tömeg kint lődörgött a folyosón, vajaskenyeret evett és kristályvizet ivott — és egyre kevesebben firtatták a családot is. Megszokták őket, söt ami a legfurcsább, a család is megszokta a helyzetet s rá is átragadt valami bágyadtság. Néhány nap múlva azonban már majd hogy rosszul esett, hogy nem sokat törődnek velük. Most már a lapok is kevesebbet írtak a bűnügyről, s a látcsövek, fotografáló masinák is lehanyatlottak. Ekkor a csúnya nővér támadásba ment: barátkozni kezdett az ujságírókkal és a fotografusokkal, hangos botrányok kíséretében összeveszett a teremszolgával, ha nem tartotta fenn helyüket az első sorban. Majd jöttek a tanuk, többnyire a meggyilkolt Gabriella benső barátai, keresetlenül kivallatták banális, de ma mégis borzongató emlékeiket s a család ismét az érdeklődés középpontjába került. Az emberek ámulva figyelték őket, bírják-e szó nélkül és meddig bírják? Ám ők csak ültek az első padban komolyan, mozdulatlanul, szinte ünnepélyesen. Az ítélethirdetés — ez volt a nagy éjszaka; az indokolásban a tisztességes család apoteozise, az éjt nappallá tevő apa, az áldozatkész anya, s a gyengéd testvérek! Idill az indokolás jogi sivatagában.

Autón vágtattak haza.

★

A három hét természetesen nem múlt el hatástalanul. A színház, ahol az apa jegypénztáros volt, fellendült, mert mindenki — különösen az asszonyok — látni akarták az öreget, esetleg néhány szót váltani vele. A csúnya lánynak viszonya lett a fotoriporterrel s a tavasz nemtőjeként jelent meg a színházi lapban. Az öccs bárokba járt, ahol a nők honorálták a szenzáció-szelet, amit magával hozott, a mamának is új ruhát kellett venni, mert az ujságfényképekről mindenki felismerte. Az életük általában a nyilvánosság ellenőrzése alá került, s ők tudták mivel tartoznak a nyilvánosságnak. Ahogy tőlük telt, mindig és mindenütt hangsúlyozták jellegüket és jelentőségüket, söt hónapok múlva, amikor új gyilkosságok és új gyönyörök elmosták a régi szenzációk vérfoltját, nem mulasztották el felfrissíteni a feledékenyek memoriáját.

— Bizony, az én lányom volt szegény Mándoky Gabriella, a szerencsétlen! — mondta a papa egy tájékozatlannak, aki mélabújából arra következtetett, hogy rosszul megy a színház. S a csúnya lány is és az öccs is csökönyösen ébren tartották Gabriella kultuszát még akkor is, amikor a fotoriporter hütlen lett és a bárbeli nők közönyösek. Mert az emberek hálátlanok s idővel egyre ritkábban akadtak, akiket Mándoky Gabriella mártír halála borzongó tiszteletre gerjesztett.

Ekkor jött a fordulat. Éjszaka volt, mint akkor, másfél év elött és két detektív jelent meg a lakásban. Az öccsöt keresték, véletlenül otthon is volt: nyomban beismerte, hogy sikkasztott a borkereskedő gazdájától. Elvitték. A család rémült izgalommal készülődött. Az ujságok szükszavúak voltak, de majd jön a főtárgyalás! December elején viszontlátták a régi folyosókat. A régi, nagy tárgyalási terembe tartottak, de zárva volt. Megkérdezték a teremszolgát, hol tárgyalják a Mándoky Péter bünügyét, de a szolga nem tudott felvilágositást adni. Végre nagynehezen megtalálták egy mellékfolyosón a kis lyukat, ahol alig fér el húsz ember és ez a szük szoba is üres volt. Unatkozó bírák, lomha ügyvéd, az ügyész még csak nem is patetikus! Sehol egy ujságíró, sehol egy fényképezőgép! Ezért vette fel Mándoky bácsi a fekete ruháját, Mándokyné az új kalapot s a csúnya lány ezért volt szinte szép a kozmetikától?

Húsz percig tartott az egész. Hat hónap. Egy bigámista napszámos következett. A fiút elvezették. A család hitetlenkedve, csalódottan nézett körül. Aztán kisomfordáltak a teremből, kiábrándultan, megszégyenülten, bukottan.

A csúnya lány utolsó reménységgel megvette az esti lapot, de Mándokyékról nem volt benne semmi. Következtek a szürke hétköznapok.

KARÁCSONYI daloskönyv

szerkesztette: Pártos Jenő

Hát tessék, tessék! Kizárólag nálam kapható a legújabb karácsonyi daloskönyv a legaktuálisabb slágerekkel! Lepje meg önmagát, b. nejét, t. barátját, vagy k. hölgyismerősét! Benne nyomtattatik mindenki muzsikája, boldog és boldogtalan a kedvenc nótáját ebben megtalálja!

Itt van mindjárt a címlapon a *Népügyészség* nótácskája:

Hívlak akkor is ha nem jössz,
Ha nem jössz is várlak . . .!
Addig-addig kereslek,
Míg végre megtalállak!
Ausztriát és Deutschlandot is
Mindhába járod;
Ide lesz temetve a te boldogságod!

Na, már most fordítsunk egyet, itt az első napos oldalon van a *kisnyilasok* nótája, amely aszongya, hogy össze-vissza:

Két napot ültem az egyesben,
S a multamat ezzel végleg rendeztem!

Ugyanezen az oldalon virít a *nagynyilasok* hallgatója, amely így hangzik, hogy:

Rácsos kapu, rácsos ablak,
Holnapután itten hagylak!
Kiengednek innen könnyen,
Nem is csordul ki a könnyem!

De ez még mind semmi, mert itt van a *házfelügyelők* csárdása, amelyikkel a lakókat noszogathatják:

Udvaron, udvaron, kerek kis udvaron,
Elsöpri a havat az én gyenge karom . . .
De az új rendelet ne maradjon frázis,
Sepertem eleget . . . seperjen a ház is!

A *valutázó* is megtalálja ebben a kis daloskönyvben a kedvenc nótáját, hát hallga-hallga:

Keresek egy csendes zugot,
Rejtett zugot, ahol nem lát senki!
(Azt a pár száz dollárocskát
Meg tudom én zugban is keresni)
Ott szeretném elzokogni
Halkan síró grammofonszó mellett:
„Volt egyszer egy szegény, árva
ember, kinek vacsorára
legföljebb csak sültlibára tellett!

Végül itt van a hátsó címlapon a *háborús bűnösök* kaléneke. (Az is énekelheti, aki még nincs benn a karban.)

Házunk előtt mennek el a huszárok . . .
Népbírói ítélettől nem fázok!
Mert a NOT-hoz minden verdikt fellebezhető
(Na mondd már?)
Nem a világ az a három esztendő!

FÁT VESZEK

A pénz együtt volt, az elhatározás megérett, beléptem a fakereskedőhöz, hogy megvegyem a mázsa fát. Barátságosan köszöntem Neki, Ő hallgatva vette tudomásul.

— Ebből a fából egy mázsát — mondtam szerényen.

— Ma nem lehet — felelte ő keményen.

— Nincs, aki elvigye hozzám?

— Van. De mégse lehet.

— Mért nem lehet?

— Mert ez a fa száraz.

— Hiszen az a jó.

— Az nem jó. Ami száraz, az unalmas.

— Az irodalomban, de . . .

— Ne tessék engem tanítani, én igazolt cég vagyok.

Csendesen megkérdeztem:

— Mit tetszik csinálni holnapig ezzel a fával?

— Áztatni fogom.

— Vízben? — kérdeztem elcsodálkozva.

— Hát mit gondolt? Tejben?

— De mért áztatja, kérem? — tettem fel a kérdést.

— Azért, hogy nehezebb legyen — felelte ő őszintén.

— És akkor én vegyem meg?

—Mondtam én, hogy megvegye? Ne vegye meg. Én igazolt cég vagyok.

— De könyörgöm, vízben áztatni a fát . . . — rebegtem.

Felemelte a hangját:

— Hallja, mit gondol: demokrácia van itt, vagy parancs-uralom? A maga fáját akarom áztatni, vagy az enyémet?

Beláttam, hogy . . . Áttértem az árra:

— Ma készázezer pengő — mondta ő.

— Amikor nem adja — mondtam én hatástalan gunyorral. — És holnap?

— Honnan tudjam én azt ma? — adta vissza ő a kérdést. És elkezdte egy nagy vizes vödörbe hajigálni a fát.

— Az én fámat! — kiáltottam én elkeseredve.

— Az én fámat — állapította ő meg egyszerűen. — Én igazolt cég vagyok.

Másnap délelőtt bűnbánóan visszatértem Hozzá:

— Mibe kerül ma — kérdeztem.

— Kettőszázhúszezerbe.

— Kérek egy mázsát.

— Nincs, megvették mind egy hasábig. Most csak vizem van — és rámutatott a csöbörre. — De mondok magának valamit, maga intelligens embernek látszik, nem akarom, hogy karácsonyra fa nélkül maradjon. Fizesse ki a vizet, az egyszáztízezer, délután utánaküldöm a fát. Ne féljen, hogy becsapom . . .

— De . . . — sóhajottam én.

— Igazolt cég vagyok — nyugtatott meg ő.

És délután megkaptam a fálmázsa fát, azzal az üzenettel, hogy a vizet magam is hozzáereszthetem a vízvezetékből.

Lobogó László

3 életre való ötlet a közbiztonság megjavitására

1.

2.

3.

Ludas Matyi nagy karácsonyi körkérdése:

Mi a szeretet titka?

Az utóbbi években szokatlan tünet ütötte fel a fejét világszerte: a szeretetlenség. Az emberek mintha ma már nem szeretnék annyira egymást, mint az elmult koroknak a gépektől el nem durvított emberei, mondjuk a kőhusáng, Néró, vagy a Szent Bertalan-éj idején.

Válaszoljon rá a közönség: mi az oka ennek és hogyan lehetne ezen segíteni?

A válaszok:

Sötét Ödön:

— A haszonlesést kellene először kiirtani az emberekből. Türhetetlen állapot, hogy százezer pengőt kérnek tőlem egy kiló zsírért, amit alig tudok háromszázezerért továbbadni. Amíg az emberek ilyen mohók, addig egyetemes szeretetről szó sem lehet.

Malcsák Benő:

— Az erkölcstelenséget kellene legelőször kigyomlálni az emberekből. Hogyan szeressem én a Krapancsákot, aki arcátlan módon udvarolni próbál a feleségemnek?

Megköszönjük a választ és búcsúzni készülünk, de Malcsák utánunk szól:

— Ja igaz, és a butaságot is. Hogyan szeressem én például a Trofákot, aki annyira tele van ezekkel a buta előítéletekkel, hogy fennakad azon, hogy én udvarolni próbálok a feleségének?

Felháborodottan üt a felesége fejére:

— Hát lehet az ilyen marhákat szeretni?

Peczér Brunó:

— Meg kellene az embereket tanítani arra, hogy ne legyenek zsugoriak és könnyelműek.

— Hogyan fér össze ez a kettő?

— Úgy, hogy a főnököm például egy zsugori gazember, aki ötszázezer pengővel akarja kiszúrni a szememet egy hónapban. Ezzel szemben a háztartási alkalmazottam nincs megelégedve a havi ötezerrel, pedig nálam kifejtheti a képességeit, hajnaltól éjfélig dolgozhat, sőt, ha akar, még azon túl is, csak a villanyt ne égesse. Szeretni akkor lehetne az embereket, ha a háztartási alkalmazottam bére havi ötven pengő lenne, én pedig megkapnám a havi huszonötmilliót. Mindenkit persze akkor is nehéz lenne szeretni, de én akkor már találnék magamnak egyet-kettőt, akit szeressek. Havi huszonötmillióból futná.

Kacsirek Dezső:

— Az iskolában kellene tanítani a szeretetet és aki nem akarja rendesen megtanulni, azt huszonöt botütéssel kellene sujtani.

Megköszönjük a választ. Kacsirek még hozzáteszi elmélázva:

—Nagyan gyenge tanulóknak esetleg forró ólmot kellene a fülükbe önteni, bár ezt kissé erős eszköznek tartom, ma, amikor az ólom olyan drága.

Nyuszek Emil:

— Nekem van egy csalhatatlan módszerem a gyűlölet kiirtására.

— Éspedig? — kérdeztük izgatottan.

— Ki kell pusztítani az összes embereket a földről, egy kivételével.

— És ki lenne az az egy?

— Természetesen én. Bennem ugyanis nincs egy szemernyi gyűlölet se, senkivel szemben . . .

G. M., a Ludas Matyi munkatársa:

— Nyuszek úr tippje nem rossz. Főleg az a tetszetős benne, hogy egy embert életben akar hagyni.

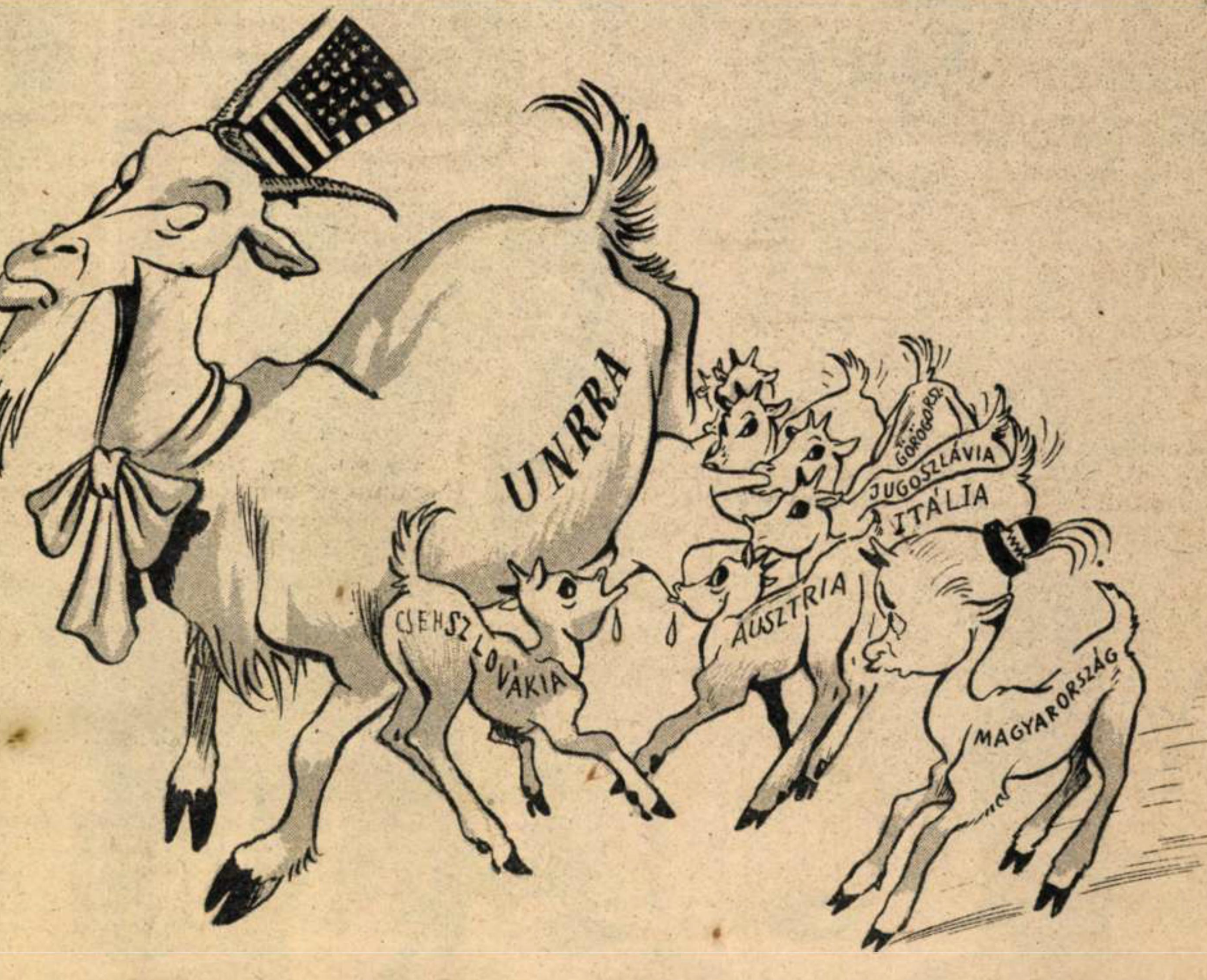
— Amennyiben?

— Amennyiben munkamegtakarítást jelent. Az utolsó embert teljesen fölösleges kipusztítani.

— Ugyanis?

— Ugyanis ha nem talál senkit, pár hét mulva feltétlenül fejbe fogja vágni orvul sajátmagát . . .

A mostoha gida

BAL HÉT HIR IGET

karácsonykor nem csinálunk

Nyilatkozat

1

Kacsirek Dezső állástalan magántisztviselő annak közlését kéri, hogy személygépkocsiját schonnan sem lopták el ugyan, de annak, aki visszahozza, szivesen fizet 1 milliót.

Végre egy komoly lépés!

2

A közbiztonságot veszélyeztető vetkőztető-bandák ügyében illetékes helyen arra az elhatározásra jutottak, hogy amint az időjárás megengedi, engedélyezik a lakosságnak meztelenül való közlekedését.

Az élelmiszer rendelet kiegészitése

3

Több oldalról hozzánk érkezett kérdésre közöljük, hogy f e j e n k é n t 50 kiló liszt tartható meg, s aki ennél többet tart a lakásán, az közirígységnek teszi ki magát.

Egy író levele a Ludas Matyihoz

4

Mélyen tisztelt Szerkesztőség!

Olvastam a Kis Ujságban, hogy egy dúsgazdag svájci hölgy 24 magyar irót akar vendégül látni 6 hónapon keresztül. Minthogy a 24 író kiválasztása sok vitával járna és sok időt venne igénybe, ajánlatom az, hogy küldjenek ki engem egyedül 12 évre.

Tisztelettel:
BAMBA BALAMBER

Póruljárt betörők

5

Az elmúlt éjszaka betörők jártak a Váci-utcai „Franc"-áruházban. A betörők azonban csúnyán megjárták, mert a cég éjszaka az üzletben csak készpénzt tart.

Felfedezték az atombomba ellenszerét

6

Párison keresztül Washingtonból jelenti a Svéd Távirati Iroda, hogy az atombomba ellenszerét felfedezték. Az ellenszernek egyelőre ezt a nevet adták:

Külügyminiszteri értekezlet.

Jelentés a hidak helyzetéről

7

A kereskedelemügyi minisztérium vízrajzi osztálya közli, hogy holnap, pénteken a Boráros-téri híd, a Petőfi-híd, a Margit-híd és a Ferenc József-híd zárva lesz. Bajánál és Gönyünél az átkelés zavartalan.

Népdal

Szeretnék szántani,
Hat ökröt hajtani

Ezt a hatóságilag engedélyezett lisztmennyiséget, ötven kilót személyenként ez a sor kicsit hosszú lett és nem fér bele a versbe. ,

(de annyi baj legyen)
Kamrámban tartani!

Leadnám akkor én
Élelmiszerjegyem,
Nehogy, ha éhezem,
Esetleg megegyem.

Némi különbség

— Mit ebédelt Sötét úr?
— Sült pulykát. És maga, elvtárs?
— Ugyanazt tökben.

Nem fogadott szót

Csepacseknek, a viceházmesternek azt mondja a felesége:

— Te Mihály, ugye megmondtam júliusban neked, hogy ne egyél jeget!

— Na és?

— Most havat fogsz hányni!

Inyenc

— Kóstolja meg ezt a szójakolbászt, Pregovácz úr...

— Köszönöm. Nem rontom el a szájam izét.

— Mért? Mit evett utoljára?

— Már nem emlékszem.

Matyink első karácsonyán meg akarja mutatni, hogy nemcsak vesézni tud, de szive is van. Kedves barátainak és tisztelt tisztelőinek szeretettel nyujtja át az alábbi ajándékokat:

1. **Gerő Ernőnek** a Kossuth-híd mellé egy gyorsan elkészíthető hídat.

2. **Várkonyi Zoltánnak** egy paraplét az Eső-höz.

Kinek mit ad Ludas

3. **Korcsmáros Nándor**, a Magyar Ujságírók Országos Szövetségének elnöke italmérési engedélyt kap, hogy az ujságírók legalább igyanak, ha már enni nem kapnak.

4. **Tildy Zoltánnak** pelenkát, nem az unokája számára, hanem, hogy a közügyeket tisztába tegye.

5. **Rákosi Mátyásnak** Csillag Anna egykori képét azzal a felszólítással, hogy kövesse példáját.

6. **Szakasits Árpád** egy bekecset kap, hogy a kalapácsos ember ne fázzon

7. **Bárányos** közellátási miniszter nehéz testi-munkás pótjegyet, mert neki van a legnehezebb munkája.

8. **Gordon Ferenc** pénzügyminiszternek egy vészféket, amivel fékezheti az infláció vészét.

9. **Keresztury Dezső** kultuszminiszter havi 3000 pengős ösztöndíjat kap.

10. **Fischer József** újjáépítési kormánybiztosnak építőkockát, hogy valami mégis felépüljön.

11. **Balla Antal** tájékoztatásügyi miniszter iránytűt, hogy legalább ő maga el ne tévedjen.

12. **Nagy Imre** belügyminiszternek a két reakcióst.

13. **Vas Zoltánnak,** a Gazdasági Főtanács főtitkárának egy hasznos könyvecskét.

14. **Kővágó József** polgármesternek a székesfőváros griffmadarát, hogy jó griffje legyen.

15. **Tombor Jenő** honvédelmi miniszternek egy demokratikus tisztet. (Sajnos, csak ólomból valót találtunk.)

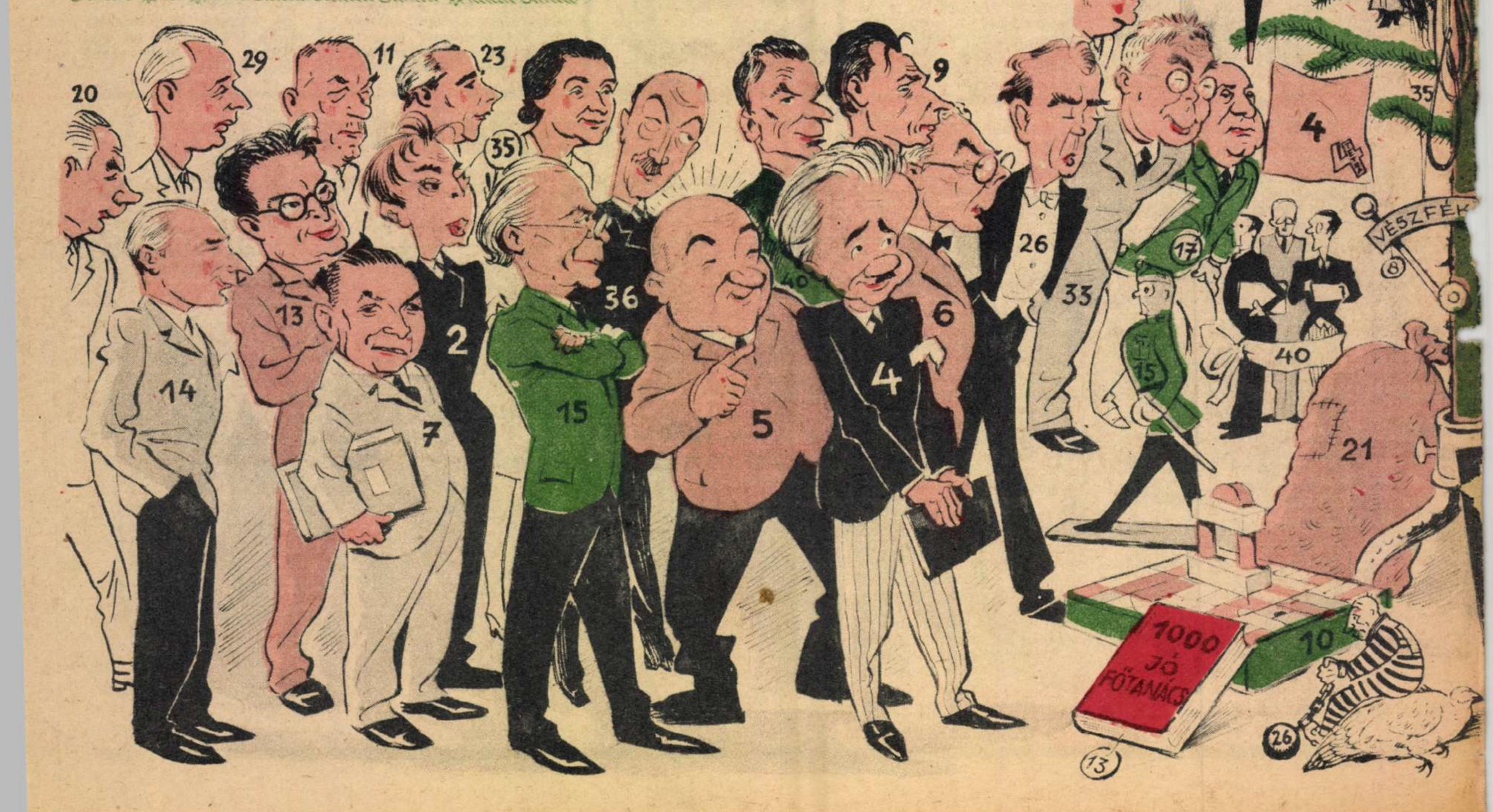
16. **Karády Katalinnak** Kiss Ferenc hitlerbajuszos dedikált fényképét.

17. **C s o r d á s Elemér dr** tisztifőorvosnak egy igazi tehenet

18. **Pásztor Béla** filmvezérnek Royal Apolló szobrát.

19. **Szemere Jánosnak**, a BSzKRT vezérigazgatójának tyúkszemirtótt, a villamosokon létesült irtó tyúkszemekhez.

Matyi Karácsonyra?

20. Sóskuti Endrének, a Gázművek vezérigazgatójának egy duplafedelű gázórát arany-lánccal.

21. Major Ákosnak egy kis szenet, hogy ne csak a háborús bűnösöknek füthessen be, hanem a törvényszéki tudósítóknak is.

22. Péter Gábornak valamit Salzburgból, amihez nem kell rabomobil

23. Dr. Bojta Béla, a NOT elnöke egy gyönyörü sodrófát kap, amivel az ítéletek végrehajtását még jobban kinyujthatja.

24. Kossa István, a Szakszervezeti Tanács főtitkára a Legifjabbak Szabad Szagszervezetétől részesül kiutalásban.

25. Ries István igazságügyminiszter Mátyás király szobrát kapja.

26. Zilahy Lajosnak „Két fogoly" jár karácsonyra.

27. Heltai Jenő, a Néma Levente írója egy Havanna szivart kap, ami nem néma, hanem hat nyelven beszél.

28. Zsolt Bélának Horthyról írott vezércikkéért a modell dedikált fényképét.

29. Ortutay Gyulának, a Rádió elnökének a hangszóró legrégibb típusát.

30. Gobbi Hildának egy szívet, legyen számára még több *dobogó.*

31. Balogh páternek tárcát, a miniszteri fizetéshez.

32. Supka Gézának egy jobb Világot.

33. Az örökifjú **Gábor Andornak** hátulgombolós nadrágot.

34. Kéthly Annának Világosság-ot az áramkorlátozás idejére is.

35. Tildy Zoltánnénak egy lasszót a demokratikus nők összefogására.

36. Nagy Ferenc házelnöknek a Cornevillei harangok szövegkönyvét arra az esetre, ha a csengők nem működnének.

37. Jób Dánielnek a rombadőlt Vígszínház helyett egy jób Vígszínházat.

38. Latabár Kálmánnak a legújabb vicceket.

39. Kovács Imrének, a Parasztpárt főtitkárának papírost a Szabad Szóhoz

40. Doby István állam-miniszternek néhány állam-államtitkárt az államminisztériumba

A kedves olvasónak pedig nagyon boldog karácsonyi ünnepeket.

Az érem másik oldala

— Tudja maga azt, hogy büntetést fizet, ha több áramot fogyaszt, mint amennyit szabad?

— Úgy... És mit fizet az Elektromos Művek, ha kevesebbet ad, mint amennyi k[illegible]?

Probléma a híd alatt

— Min töpreng itt a Petőfi-hídnál, nem látja, hogy nyitva van?

— Jó, jó, itt nyitva van, de a budai oldalon mi van?

CSODA?

— Érdekes... A paprikáscsirkét nem tudom megunni...

— Maga folyton azt eszik?

— Fenét. Tavaly ettem utoljára.

Lélekben fiatal

— Meddig akar élni maga, Trepacsek bácsi?

— Mért kérdi?

— Merthogy azt mondja, akkor vesz cukrot, ha olcsóbb lesz...

Asszonyi önzés

Krepuska vacsora után felolvassa az egyik délutáni lapot a feleségének. Felolvassa többek között azt a hírt is, hogy valahol Ausztriában megtaláltak 17 vagón aranyneműt. Krepuskáné szeme felcsillan:

— Te Lajos! Meglátod, ott lesz az én fülbevalóm is!

Gergely Miklós: Sötét Ödön karácsonya

I.

A háztetőkön hópamat, a kéményekbe' füst
S a karácsonyi táj felett a sápadt holdezüst,
Feltárulnak a csendes Éj csodás, mély titkai,
A kocsisnak is halkabban szállnak a szitkai.

II.

Egy kapuból kilép Sötét Ödön s egy nagy kar int
Neki, úgy látja: „Nem adok én ma el szacharint,
Dollárt, lejet, tejet, libát s hamisított melaszt,
Ez este, bármily nehezen is mellőzöm el azt..."

III.

A házmesternek tízezrest ad a derék Ödön:
„Ez a magáé, öregem!" „Ó, szépen köszönöm!"
Könnyek csillognak a derék vén házmester szemén,
„S ami visszajár", szól Ödön, „az viszont az enyém..."

IV.

A csillagos karácsonyéj adja a keretet
És elömlik Ödön szívén az édes szeretet,
És angyalokat lát, ahogy a mélykék égre néz:
„ Eztán, ha cukrot adok el, elég ha fele mész..."

V.

„És rendbehozom összedűlt családi életem,
Szakítok Mancival; elég két barátnő nekem,
Ehelyett inkább segítek majd két csinos, szegény
Árvalányt s ha apróm marad, adót fizetek én..."

VI.

Így bandukol Sötét Ödön; mint vatta hull a hó,
A lelke tisztább, mint a hó s a szíve olvadó,
Megy, mert nem kaphat taxit, mint apostolok, gyalog,
S érzi, hogy mosolyognak rá ott fenn az angyalok.

VII.

Tisztaság öleli körül, lelke remeg belé,
S ekkor a csillagok alatt kartársa lép elé:
„Ismer, Sötét úr, az vagyok, ki mindent elkövet,
Ajánlok önnek kassza, prompt egy láda tűzkövet."

VIII.

A tűzkő szóra Ödönünk arca elkomorult,
S lelkéből felfakadt a düh: „Mit képzel, nyomor[illegible]
Nézze az éjt, szívemben ég a béke s szeretet,
Hogy köthetnék ez éjszaka én piszkos üzletet?!"

IX.

„Kár, Sötét úr; ha így van ez, úgy másnak adom el,
Alkalmi, lopott áru ez, evvel sietni kell..."
Az égre pislog Ödön úr: „Az más, akkor veszek!
Fent is belátják tán, hogy van kivételes eset..."

A világhelyzet:

Pax: Végre! Győztem!... De most aztán szedhetem is rendbe magamat!

A 7 legennivalóbb vicce

— Szavamra mondom, ez a Bandi egy nagyvonalú ember! Ez kérlek, vett egy tyúkot, mert arra számított, hogy biztosan van benne tojás.

— És volt?

— Áh. De most újabb vállalkozása van.

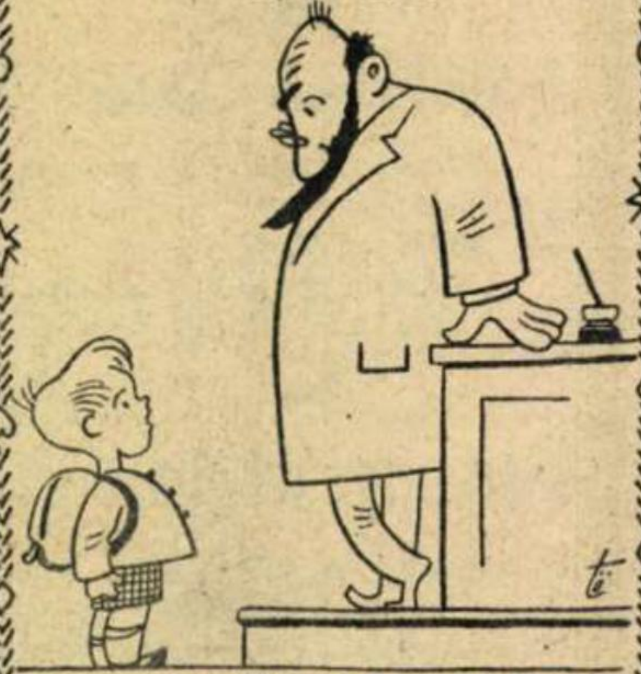
— Éspedig?

— Vesz egy tojást. Hátha van benne tyúk.

A nóta vége

Imrédynek, Bárdossynak
Rajnissnak még van reménye –
Szerintük a nóta vége:
Minden jó, ha NOT a vége!

Női képviselőink vannak!

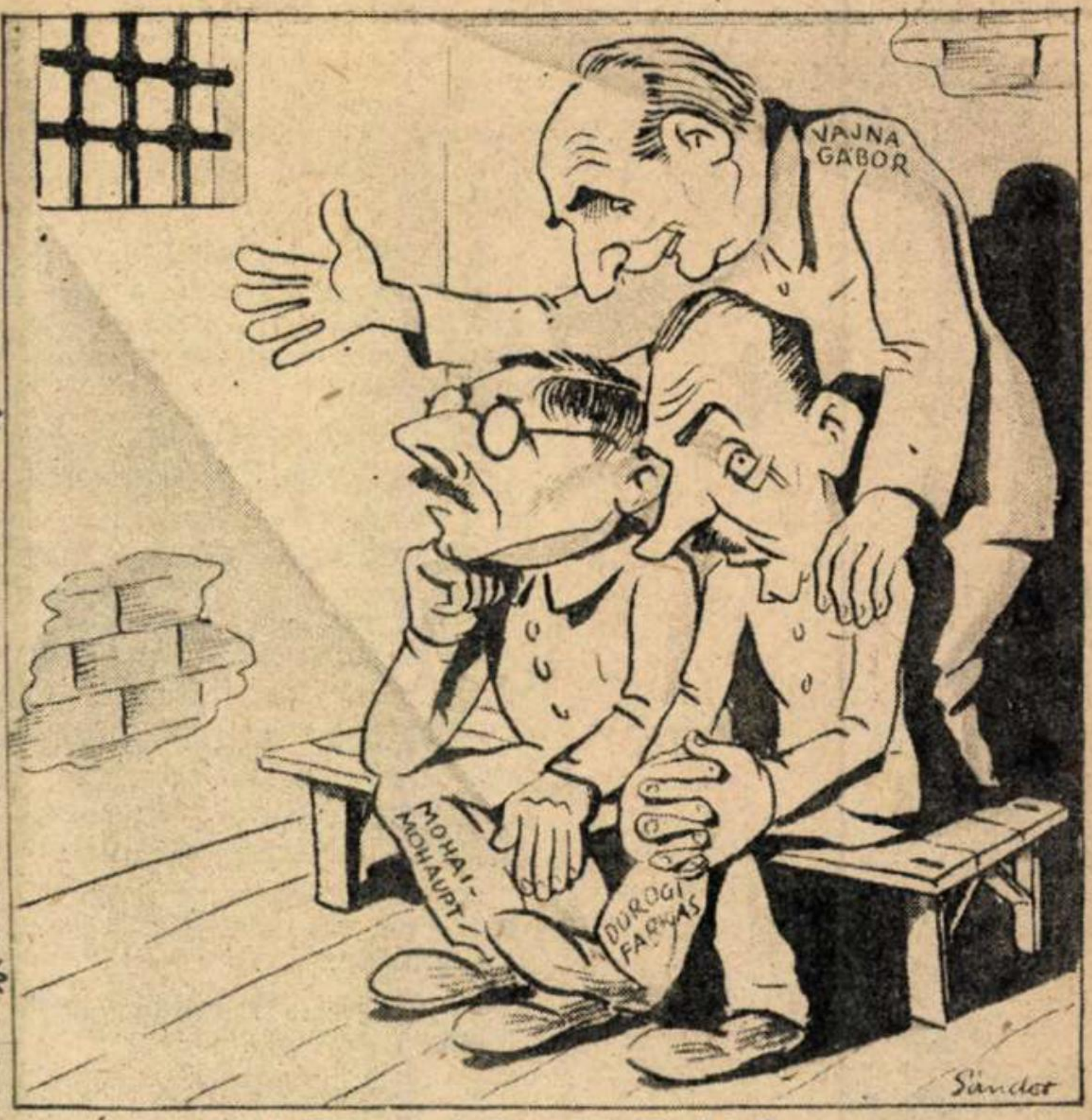

— Tanító bácsi kérem, fontos dolgom van, el kell mennem a Parlamentbe!

— Neked? Ugyan miért?

— Meg akarom hallgatni a mamám szűzbeszédét.

Karácsony az Andrássy-út 60-ban

— Mondja kolléga testvér, mért oly bús?

— Na hallja? Ha arra gondolok, hogy tavaly milyen szép karácsonyunk volt, idén meg se zsidóirtás, se szaloncukor...

Önnek kevés a pénze,
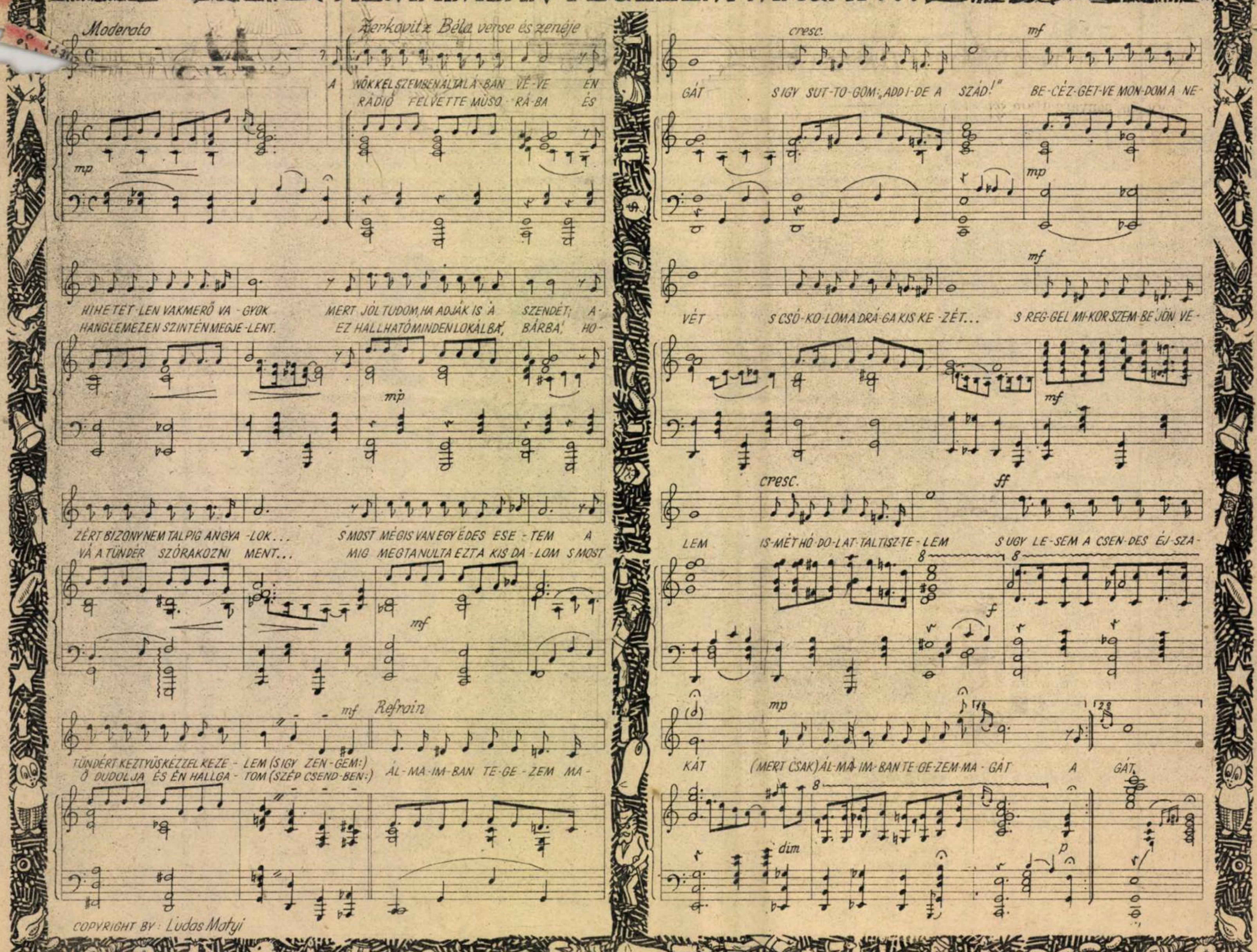
de sokakat szeretne megajándékozni! Ne habozzék!

Vásároljon csoportos ajándékot!

Ajánlataink:

Bridzskártya ajándék . . .	**4** személynek
Futballabda ajándék . . .	**22** személynek
Icipici-világbéke ajándék	**2000** milliónak

ÁLMAIMBAN TEGEZEM MAGÁT...

Különös vendég

Amikor belépett az ajtón, ugyancsak meglepődtem. Nem azért, mert hosszú hajat viselt; ezt még a borbélyárakkal valahogyan meg tudtam magyarázni. Az lepett meg, hogy noha szembejött velem, arca mégis profilban látszott. Ismerős volt, de nem tudtam, hova tegyem.

— Alászolgája — mondta és még mindig profilban tartotta a fejét.

— Jó napot — feleltem —, miért nem fordul felém?

Erre már felém fordította fejét s még jobban meglepődtem. Felém fordított arca is profilban látszott.

— Hol láttam már uraságodat? — hebegtem tünödve.

— Biztosan egy vázán — felelte és leült, mosolygó profilla!

Hirtelen fény gyult az agyamban:

— Ramses! — kiáltottam. — Ramses, a fáraó!

— Úgy van — bólintott —, nevem Ramses, és Gizehből jövök.

Most már határozottan érezni véltem a balzsam átható illatát. Feszengve vártam, mit akar.

— Uram — kezdte —, nagy baj van. Négyezer éve nem voltam ennyire benn a slamasztikában. Ön hirlapiró. Nekem most nyilvánosságra van szükségem. Ezért jöttem.

— Mi az a baj, amit emlitett?

— Képzelje... Igazolóbizottság elé állitják a fáraókat. Ma kaptam az idézést. Azonnal idesiettem.

— Nem tudom ki találta ki azt a marhaságot, hogy a piramisokban csak igazolt faraók lakhatnak. Az antidemokratikus faraókat ki akarják tenni. Holnapután kerülök igazolásra. Nagyjából minden rendben volna, de a zsidók miatt könnyen bajom lehet. Sajnos, háromezer évre visszamenőleg rettenetesen rossz sajtóm volt. Így aztán rámragadt, hogy én sanyargattam a zsidókat. Osiris engem úgy segéljen, hogy azt sem tudom, hogyan kell sanyargatni.

— Nono, Ramses! Gulákat építtetett velük!

— A gulákat mindenki építette.

— De azokra a gulákra nem volt szükség!

— Azt akkor még nem tudhattam. Én úgy gondoltam, hogy nem árt, ha van a sivatagban egy pár gula. Főleg idegenforgalmi szempontból.

— És amikor kikergette szegényeket a pusztaságba?

— Nem igaz. Valami Mózes csinált egy társasutazást, ami nem úgy sikerült, ahogyan akarták. Hogy ne kelljen viszszafizetni a pénzt, rámfogták, hogy én kergettem ki őket.

— Ugyan, ugyan... Kovásztalan kenyeret ettek!

— Ez igaz. De akkoriban egész Afrikában nem volt kovász. Hogy a zsidók közül sokan elpusztultak, az lehet. De tudja, hogy mit vesztettem én a Vörös-tengerben? Én tehát most azt kérem öntől, írjon egy-két cikket az érdekemben. Lehet vezércikk is, talán azt is elolvassák. A sajtónak hatalma van.

Köszönt, felkelt és jellegzetes profilja eltünt az ajtóban.

Persze egy sort sem irtam az érdekében. Két hét mulva mégis levelet kaptam tőle:

Kedves barátom!

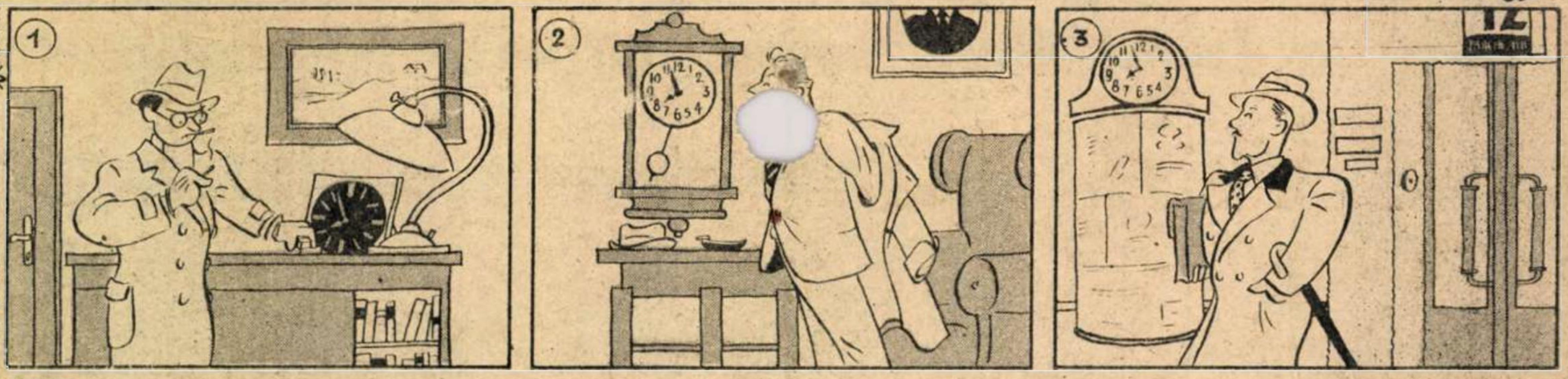
Köszönöm szives támogatásodat, mert hiszen nyilván annak köszönhetem, hogy egyhangúan igazoltak. Ha erre jársz valami társasutazással mifelénk, remélem, megtisztelsz látogatásoddal. A Cheops-piramisban lakom, a bejárattól balra, mindjárt az első kamrában vagyok a falhoz állitva.

Szabadság!
Ramses.

Ludas Matyi nyomoz

Ki járt éjjel az irodában?

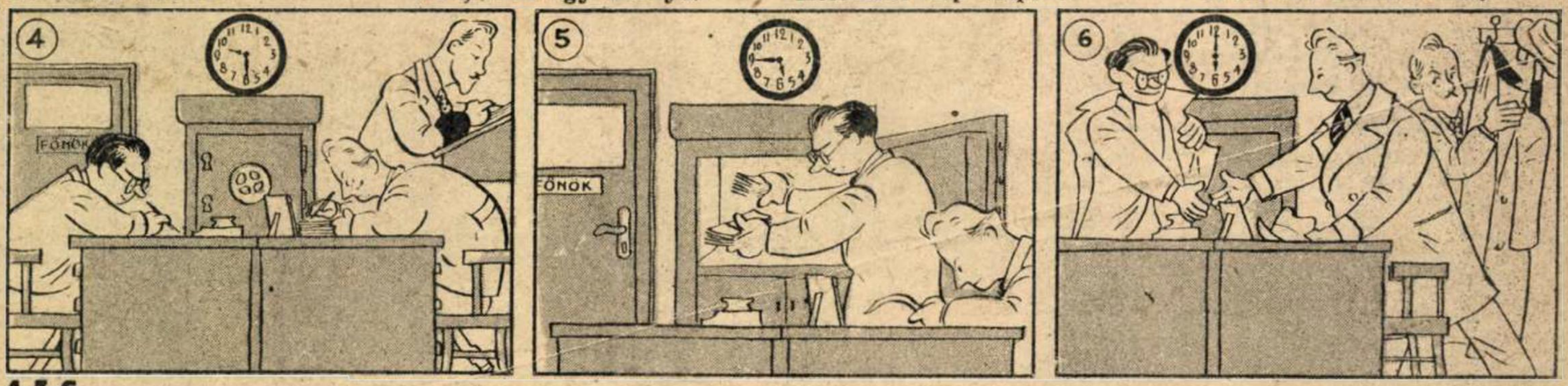
1-2-3

Malcsák, Korláth és Pregovácz,
A fenti három úr
Ilyenkor, kora reggel ők
Rohannak cudarul.

Vigyáznak, el ne késsenek:
Az élet keserű
S a főnök, a vén Zabos úr
Vad, mint egy keselyű.

Malcsák az fizet ker. adót
Kétszázhúsz fiecs után,
Míg ezzel szemben Korláth úr
Kétszázat kap csupán.

Pregovácz úrnak viszont csak
Száznyolcvanezer jár
S mi még szomorúbb: állása
Is fel van mondva már.

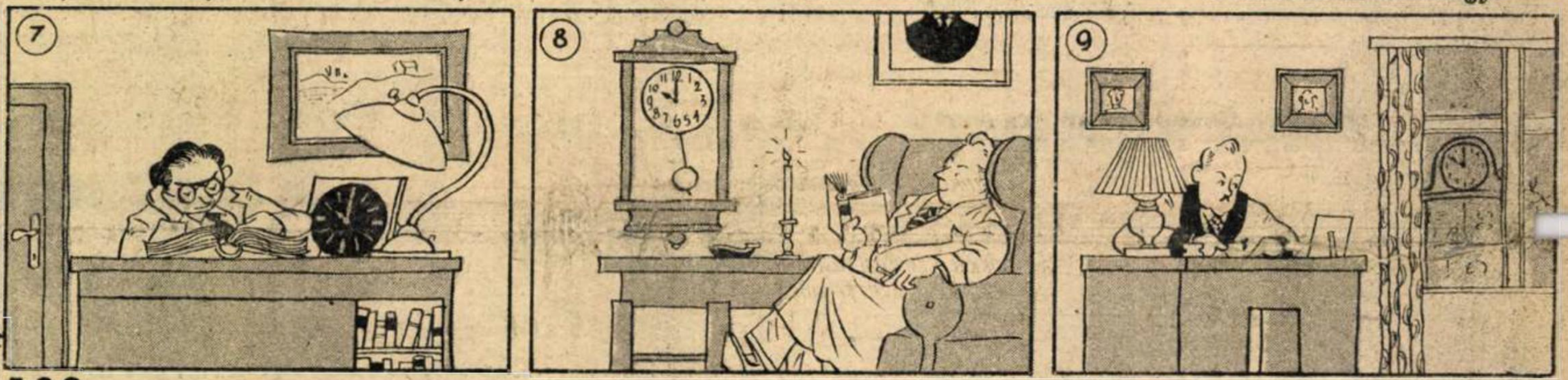
4-5-6

Utolsó percben fut be mind,
Igen nagy a veszély:
Les Zabos úr; lehordani
őket, az neki kéj.

S mert Zabosnál az élet nem
Táncmulatság bizony
Három barátunk izzadva
Oszt, szoroz és kivon.

Irnak, mert elrepül a szó
S az írás megmarad,
Istenem, de nehezen is
Jön el az este hat.

Hat órakor Malcsák bezár
Kasszát és egyebet,
A kulcsot Zaboshoz viszi
S mindhárom hazamegy.

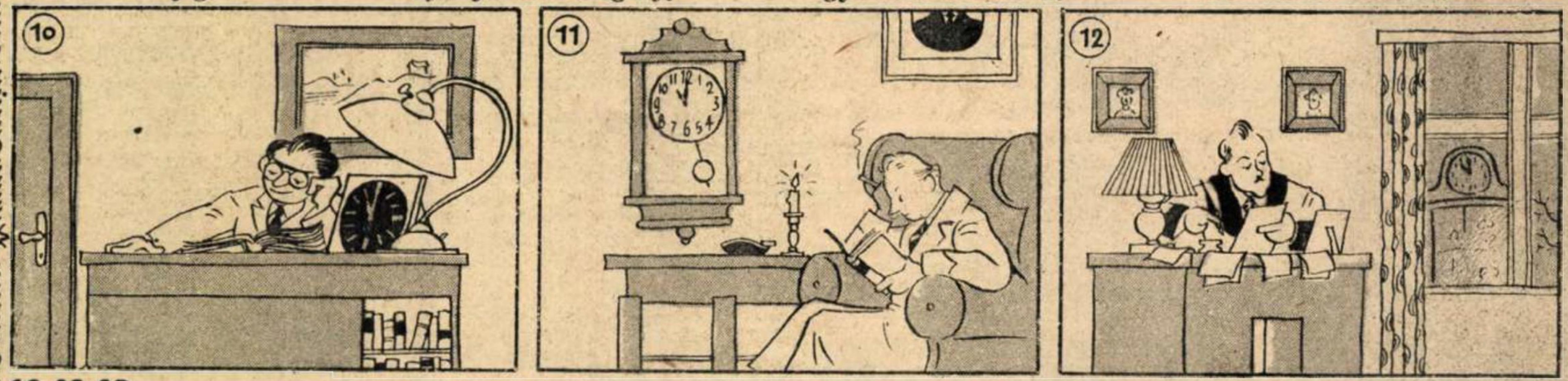
7-8-9

Egyikük — ez a Malcsák úr —
Otthon nagy könyvbe fog,
Mert egy titkos szerelme van
Neki és ez a jog.

Széplélek viszont Korláth úr,
A kezében regény,
Áramkorlátozás miatt
Gyertyánál ül szegény.

Pregovácz arájának ír
Egy hosszú levelet,
Közli benne, hogy esküvő
Egyhamar nem lehet.

Irás — tanulás — olvasás
Ez este így megy ez,
Telik az idő; percekből
Lassanként óra lesz.

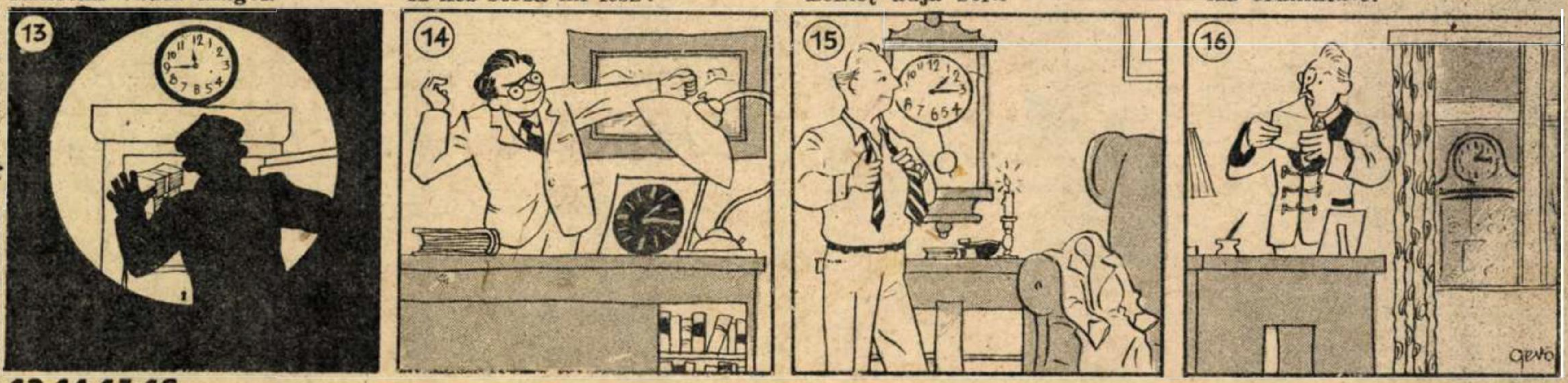
10-11-12

Nagy, tekervényes labirint
A törvénykönyv, ahol
Eltévedni könnyen lehet;
Malcsák vadul magol.

Jó könyvet olvas Korláth úr,
Csupa izgalom ez;
Dülledt szemmel, mohón lesi:
A hős sorsa mi lesz?

Pregovácz ír, ír szorgosan,
Tíz oldal már tele,
Jaj, nagy dolog a szerelem,
Lelkét adja bele.

Az ember olvas, ír, tanul,
A lelke kutató
És mint a végzet, úgy halad
Az óramutató.

13-14-15-16

Igy volt; de közben egyikük
Az irodába ment
S a hasas Zabos-kasszából
ötmilliót kicsent.

Melyik volt? Malcsák úr feláll,
Jaj, elfárad az ész,
Mit ma éjjelre tervezett,
A tanulmánya kész.

Már Korláth úr is ágyba megy,
Fenn maradjon? Miért?
A szép regény már véget ért,
A hőse révbe ért.

Pregovácz is nagy levelét
Lezárta végre már,
Mindháromra a pihenés,
A meleg dunna vár.

Ez ügyben már a nyomozás ma holtpontra jutott;
Nyomozzon Ön! Ki volt, aki a pénzzel elfutott?

Ludas Matyi már rá is jött, hogy ki az illető:
Fordítson: a túloldalon neve meglelhető.

Egy valódi, ehető libát és egy pár új cipőt nyerhet

a Ludas Matyi karácsonyi nagy rejtvénypályázatán

Elhatároztuk, hogy azt a meleg barátságot, amely olvasótáborunk és a *Ludas Matyi* között van, valami szép ünnepi ajándékkal pecsételjük meg. Sok töprengés után úgy döntöttünk, hogy olyan ajándékot adunk, amivel — bárki is kapja — örömet okozunk. Ajándékunk:

egy valódi, ehető liba

a pestieknek, illetőleg pestkörnyékieknek s

egy pár vadonatúj cipő

a vidékieknek.

Továbbá 50 szép könyvet is kisorsolunk a helyesen megfejtők között

Ha rajtunk múlna, minden egyes példányunkhoz mellékelnénk libát is, cipőt is. De mert ez manapság nehézségekbe ütközik, annak adjuk az ajándékot, aki a legszerencsésebb.

Pályázatunk tárgya az ötvenpengős, amelyhez sokunkat kedves emlék fűz, s amelynek pontos mását itt közöljük. Azazhogy nem egészen pontos a fotografia, mert valamiben különbözik az eredetitől. A nyájas olvasónak éppen azt kell megállapitani:

miben különbözik?

Figyelmeztetjük az olvasót, hogy csak egy eltérés van s az vitathatatlanul megállapitható! (A színárnyalati eltérés persze nem számít.)

A megfejtésekhez név- és lakcím feltüntetésével mellékelni kell az oldal alján található pályázati szelvényt, amely a lap szövegrészének megcsonkítása nélkül kivágható. — Legcélszerűbb levelezőlapra felragasztani. Szelvény nélkül a pályázat érvénytelen.

A megfejtéseket december 31-ig kell beküldeni

szerkesztőségünkbe (Budapest, VIII. József-körút 5.)

A pályázat eredményét 1946 január 11-én megjelenő számunkban hirdetjük ki.

Akkor fog tehát kiderülni, ki kapja a libát, cipőt és az 50 könyvjutalmat!

Jobb, mint a semmi...

— De Jenő! Nekünk nincs is gyerekünk!
— Tudom. De mit csináljak, ha mást nem kaptam...

Ludas Matyi naptára

Tavaszig már csak 87 nap

Ludas Matyi nyomoz

A 15 oldalon közölt képes detektívtörténet rejtélyének megoldása:

Korláth úr volt a tettes, a
Dohányt ő vitte el,
Jóorrú olvasónak ezt
Azonnal látni kell.

Megvolt tizenegy órakor
A gyertya fele még,
Ha otthon marad s égett,
Hát egyig végigég.

Lám, egy gyertya elbán velünk
Néha kegyetlenül,
Ha nincs áramkorlátozás,
Korláth úr ma se ül...

Minden a legnagyobb rendben van

A számok beszélnek

A Statisztikai hivatal közli, hogy december 13-tól 20-ig terjedő héten Nagybudapesten

ártalmatlanná tettek	29	rablóbandát
beérkezett	3095	vagón élelmiszer
razziát rendeztek feketézőkre	19	alkalommal
előállítottak	3	egyént
szabadon bocsátottak	4	„
letartóztatásban maradt tehát	1	egyén
összesen:	**3151**	

a bankjegyforgalom kitett **3151** milliót, a főváros háztartása tehát a legnagyobb rendben van.

Téves kapcsolás...

AZ ANGYALKA ELTÉVESZTETTE A KARÁCSONYI CSOMAGOKAT ÉS A LEGIDŐSEBBEKÉT HOZTA A LEGIFIJABBAKHOZ...

Ludas Matyi

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY

Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL

Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—106 és 188—182

Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

Sajtó útján elkövetett izgatás!

Kellemes karácsonyi ünnepeket kíván Ludas Matyi

L 50 pengős rejtvényszelvény M